

خوبی

و در خفا با او که بیاید از آن با او که
 زلفش که خندش و در کینه کوفشان با او که
 نگر کینه در همه آنکه نسوزی کینه
 ماه حور و در آن با او که
 سرور لبه زده بیاید از آن با او که
 خورشید در میان سره چنان با او که
 که چو تابش از آن که نسوزی کینه
 و آنکه در آن همه دوران با او که
 ما تمام نسوزی کینه تباری در همه
 بیاید در همه آنکه در میان با او که
 و آنکه در همه آنکه در میان با او که
 و آنکه در همه آنکه در میان با او که
 زنده نظر سوزی کینه در همه آنکه
 و آنکه در همه آنکه در میان با او که

خوبو

شعري ٽولگه

صاحب شاه صابر

کتاب پڙندنه:

د کتاب نوم	:: خوبونه
ویناوال	:: صاحب شاه صابر
خپرنډوی	:: دانش خپرنډویه ټولنه - پېښور
چاپ وار	:: دویم
لومړي چاپ	:: نومبر/۱۹۹۴
دویم چاپ	:: ۲۰۰۵/۱۳۸۴ م
چاپ شمېر	:: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپ زیار	:: نذیر احمد سهار
کمپوزر	:: ذبیح الله شفق

چاپ او کمپیوټر ټای

د دانش خپرنډوی ټولني تفنیکي ټانگه

Tel/Fax:+92-91-25645123/Email:danish2k2000@yahoo.com

د فېرندويې ټولني يادښت

پښتو ژبه د شعر له پلوه ډېره شتمنه ژبه ده او بيا د لري پښتونخوا شاعران خورښتيا هم په پښتو ژبه او پښتنو د الله خانگري لورښنه ده.

دانش خپرندويه ټولنه، چې د لري او بري پښتونخوا د ډېرو شاعرانو شعري ټولگي يې خپرې کړي او د لري لاروانه ده، دا ځل د ښاغلي صاحب شاه صابر شعري ټولگه (خوبونه) د دويم ځل لپاره خپروي.

(خوبونه) د ښاغلي صاحب شاه صابر د شعرونو ټولگه ده، چې له نن څخه څه د پاسه نهه کاله وړاندې خپره شوې وه او په بازار کې نايابه وه. د شعر د مينه والو ټينگار په پام کې نيولو سره دانش خپرندويې ټولني وپتېيله، چې نوموړي ټولگه بيا خپره کړي او دا دی اوس ستاسو په لاس کې ده.

موږ له ښاغلي صاحب شاه صابر څخه يوه نړۍ مننه کوو، چې د خپلې شعري ټولگې د بيا چاپ اجازه يې راکړه او گران لوستونکي يې لوستو ته رابولو هيله ده چې شعري تنده مو پرې ماته شي.

په درښت

دانش فېرندويه ټولنه

سرینه

په ادبي بحث کې د ټولو نه گران کار د شاعر په شاعری رايې ورکول او د هغې قدر او قيمت ټاکل دي. د هغې وجه غالباً دا کېدای شي چې شاعر د شاعری د تخليق په عمل کې چې د کومو کيفياتو او احساساتو تېرو وي، هغه د رايې ورکوونکي د نظر نه پناه وي زما مطلب دا نه دی چې د کيفياتو او احساساتو يرغل تش تر شاعرانو محدود وي. د عشق او د ژوند د نورو ناکردو تجربې، د جمال مشاهدات او د جانان و جهان غمونه او فکرونه هر انسان پخپله قبا کې رانغاړي او د هر انسان په ذهن کې رنگارنگ Images راولاړوي، خو هر څوک نه شي کولی چې دغه څهري د قلم په څوکه د ټکو په صورت کې په يوه خوندوره نغمه کې بدلې کړي. د شاعرانو کمال هم دا وي چې هغوی دغه Images په يو بڼه بڼه شکل د خپل ذهن نه رابهر کړي او نړۍ ته يې په هغه رنگ وړاندې کړي. څرنگ چې د هغه په خپل ذهن کې خان خلوي د تخليق پيريان په شاعر هر وخت نه، بلکې کله ناکله راځي. د شاعر ددغه وخت تخليقي الهامي او صلاحيت فطري وي.

د شاعري فن يو ستر تخليقي عمل دی او دا دهلي فتح کول د هر چا د وس کار نه دی. دا خانله خبره ده، چې د پښتنو په سيمه هغه د چا خبره "د هرې گټې لاندې يو شاعر پروت دی" څوک هم چې په کتمل پسې د ململ- اوربل او بلبل د قافيې د جوړولو توان لري، خان د حافظ او خيام نه کم نه گڼي د تک بندي په دې دور کې په دې گڼ شمېره شاعرانو کې هغه کسان د گوتو په شمېر شمېرلی شي کوم چې واقعي د شاعري په فن پوهه او په ريښتوني معنو د شاعر بللو جوگه دي. زه بغير د څه مخ ملازې ويلی شم چې د شاعرانو په دغه مختصر لسټ کې يو نوم د "صاحب شاه صابر" دی. هسې په ادب کې د شاعري نه علاوه صابر د افسانې، څېړنې او کره کتنې په اصنافو کې هم د ستاينې وړ خدمات لري.

زه صاحب شاه صابر د هغې مودې راسې پېژنم، چې لاهغه په باقاعده ډول د ادب ميدان ته نه و رادانگلي او د سياست په لوبه کې مشغول و. د لېونتوب دغه دور هغه په روپوشۍ، د حوالسو، تانو او زندانونو په ديدار، مقدمو، وهلو ټکولو او نارو سورو تېر کړو او د ژوند خوږه برخه (خواني) يې د ظلم، استحصال سامراجيت او امریت په ضد مبارزه کې قربان کړه. ښه په نره يې د سماجي انصاف او جمهوري اقدارو د گټلو لپاره جدوجهد وکړو. د مبارزې په عمل کې چې کله ډېر "لوی انقلابيان" وښتېدل او په شا شول، اخلاقي کمزور و مصلحتونو ښکار کړل، د اقتدار د شرکت لالچ د نوي نوي انقلاب ضد دليلونو په اختراع مجبور کړل. يرو ترهو دښمن ته لاس په نامه کړل. صاحب شاه صابر نه خو ووهرېده او نه خرڅ

شو، نه يې حالاتو ژبه غوڅه كړه او نه په ماضي پېښمانه شو،
نه وتښتېدو او نه په مبارزه شرمنده شو، بلكې:

"صابر هغسې سرکش دی، صابر هغسې باغي دی"

ددې تمهيد نه كله هم د چا سپکاوی او يا د صابر د
سياسي ژوند او مبارزې خاڪه راښكل مقصود نه دی بلكې دا
كړنې مې خكه وليكلې، چې د صابر د سياسي فكر او عمل
د هغه په ادبي تخليقاتو ژور اثر دی او د هغه د شاعري يو
لويه برخه د سياست د نني بحران آئينه ده.

يو خوب مې رښتيا نه شو

نور خوبونه نه وينم

نور د مينې نه اورم

نوره د زړه نه منم

نور لهوتتوب نه كوم

نور خوبونه، نه وينم

په دې كې هېڅ شك نه شته چې زموږ پښتانه روشن فكران
په ننني وخت كې د يو ژور ذهني بحران سره مخامخ دي، د
قيادت خودغرضي اولسي بې حسی او رياستي بېگانگي، د
اقدارو او رواياتو د شكست او ريخت عمل او اقتصادي او
ثقافتي محرومو پښتانه من حيث القوم د خان نه پردي كړي
دي د خان خانۍ په دې دور كې د حساس ذهنونو د ژوند نه
بېزاري او مايوسۍ يو فطري امر دی خو په بل اړخ د صاحب
شاه غوندي حساس او ذهين شاعر په دې پوهېږي، چې د
وخت د درد د ترجماني فريضه هغه ته په غاړه ده او د هغه
ذات محدود نه دی هغه خبر دی چې د هغه د ذات درد د هغه
د نسل درد دی او د هغه رواياتو درد دی كوم، چې مات شوي

دي او خواره واره پراته دي د هغه د شاعري نه كه كله كله د مایوسی بوی راخپژي، نو دا د هغه د خیال مستقل مظهر نه دی هغه اوس هم د یو خوشاله او بهتره مستقبل نه صابر صاحب د ژوند د نوي ریښتینولۍ د دریافت کار اخیستی دی

دغه رنگ موږ وینو چې په ژوند کې د رومانیت، سکون قلب او اخلاقو اړخونه د نوي صنعتي تهذیب له کبله ډېر ضعیف شوي دي، که موږ د سگمنډ فرانیډ ددې وینا سره اتفاق وکړو، چې د تهذیب انحصار په مستقله توګه د انساني جېلټونو په زېر کولو کې دی، نو بیا دا سوال راپورته کېږي، چې ایا جدید تهذیب دومره قیمتي شی دی، چې د هغې لپاره دې موږ د ابدي عذاب په دوزخ کې وسوځو؟

د صاحب شاه صابر نظم "د بمبوریت د یوې کلاشې پېغلې په نوم" ددې سوال یو زورور ځواب دی، په دې نظم کې صابر صاحب په ډېر ښکلي ډول زموږ د نوي صنعتي تهذیب په ډډوالي او ددې تهذیب د پیدا کړي ذهنونو په تصنع طنز کړی دی.

شاعري د یو شاعر د خیالاتو آینه او د هغه د ذهني معیار غمازه وي د شاعر د تخلیق نه لوستونکي ډېر په اسانه د شاعر د شخصیت اندازه اخیستلی شي او په دې پوهېدلی شي چې د شاعر ذهني سطح څه او څومره ده او هغه د کوم قبیل سره تعلق لري دغه وجه ده چې شاعري د خپل شاعر پېمانه هم وي او د هغه د شخصیت لژمي برخه هم د صاحب شاه صابر شاعري هم د صابر صاحب د لوړ تخیل، فلسفیانه ذهن او سنجیده شخصیت ترجماني کوي او ترې د صابر د ژورې

مطالعی څرگندونه کېږي. ځینې نظرونه ښځ په ښځه د فکري او شعوري مسئلو سره بحث دی او شاعر پکې ځینې اضافي ریښتینولۍ په ګوته کړي دي. ددې نظمونو ژبه هم لکه د هغه د نورې شاعرۍ لپاره په متحرک ژوند یقین لري او د خپلې خوندورې شاعرۍ په وسیله د یو باشعور، ذمه وار او د جذبې ډک زلمي په حیث د خپل ذهن ډیوه بله ساتي. د هغه شاعري د یو ژوندي انسان د زړه درزا او جرت مند زلمي احتجاج دی. هغه دا عقیده لري، چې:

دا خبره سپینومه

دا خبره رڼومه

چې مس څه دي خطا څه دي

دروغ څه دي رښتیا څه دي

دا خبره به سپینېږي

بیا به ګورو چې څه کېږي

که څوک مري که پاتې کېږي

دا خبره به سپینېږي.

د صاحب شاه صابر شاعري د خیال او د خیال د فني رویې په اعتبار نه، بلکې د هیت او تکنیک په لحاظ هم یو نوی رنگ لري. د هغې وجه دا ده چې صابر په ادب کې تش د نقطه نظر د وضاحت قاهر نه دی، بلکې ادب او فن د جمالیاتي تسکین ذریعه هم ګڼي، هغه تش په بې روحه، مجردو او زړو تصوراتو شخوند نه دی وهلی، بلکې همپشه یې تهوس حقیقتونو ته ګوته نیولې ده او ورسره یې فن او ادب په نظر کې ساتلي دي. د هغه د شاعرۍ ددې نوي رنگ اظهار ددې مجموعې د غزلو او نظمونو نه کېږي. هغه که نعت هم لیکلی

دی، نو دغه نعمت لکه د روایتي نعت تش تر شمائل نبوی ص محدود نه دی، بلکې اسانه او عام فهمه دی او د علمي تندي په څنگ کې جمالياتي تنده هم ماتوي. ددې یو ښه مثال د صابر صاحب نظم "شک او شعور" دی په کوم کې چې شاعر د شک او شعور په جدلیاتي اړیکو بحث کړی دی او دې نتیجې ته رسېدلی، چې "په شک شعور موندلی شي".

زه صابر پېژنم او منم چې هغه تر ډېره حده د یورپي فلسفيانو او عالمانو د افکارو سره بلد دی، خو شاپد چې هغه لاددې نه ناخبره وي، چې فلسفي د ریکارټ ډېر وړاندې ددې ریښتینولي اظهار کړی دی

صابر یو Self Made انسان دی او هغه کله هم د خپل ادبي او پېشه ورانه ژوند په پرمختګ کې د "قلندرانو ملنگانو" د دعاګانو او دموندو وسیلو محتاجه نه دی. هغه د خپلو کامیابو لپاره همپشه په خان باور لرلی او په خپلو صلاحیتونو او محنت یې تکیه کړې ده. په پښتو ادب کې د هغه د خدماتو برخه ورځ په ورځ زیاتېږي او زه یقین لرم، چې صاحب شاه صابر به د پښتو ادب د ناوې د سینګار په عمل کې هغه تاریخي فریضه سرته رسوي، کومه چې وخت زموږ د خون کهول لیکوالانو ته سپارلې ده او د کومې چې زموږ ژبه او قام تقاضا کوي

په درناوي

سید عابد پلن

خزانه دیر

۱۹۹۴/۸/۲۶

نعت

د صدونه

د مودونه

د کلونو

د پپرونه

خو کسانو

ظالمانو

سردارانو

د انسان عظمت لوتلو

د انسان غېرت لوتلو
هر څوك سوي لولپه وو
خو چا هېڅ ويلی نه شو
خو چا هېڅ كولى نه شو
د چا ډله نه پره وه
نه رهبر نه قافله وه
نه همت نه حوصله وه
نه اميد وو نه اسره وه
بې وسي وه مجبوري وه
د بتانو بندگي وه
دردېده وو تزېنده وه
لوگېده وو سوزېده وو
اخر جام د صبر ډك شو
يو سحر ناڅاپه غږ شو
يو بنده د خداى پيدا شو
پېغمبر شو رهنما شو
بې اسرې بې وسيلې وو

خو سړی د کار سړی وو
 د خپل خدای د شان خبر وو
 لوی نبی لوی پېغمبر وو
 د توحید اعلان یې وکړو
 د تجدید اعلان یې وکړو
 په بتانو یې تور ووی
 په غتیانو یې تور ووی
 د مظلوم هېبت یې وړک که
 د ظالم غرور یې سپک که
 سرداران یې کور و کر کړه
 ټول بتان یې کنده کپړ کړه
 د تفریق زهر یې خام کړه
 د توحید شراب یې عام کړه

د بمبوریت د یوې کلاشې پېغلي په نوم

د حسن د گلونو د رنگونو بلې شمعې
د غرونو د ښاپست په گړنگونو بلې شمعې

د نوي پېغلتوب په بام ولاړې جادوگرې
په زړه کې د شاعر د محبت نوي سندرې

منم چې ته د ډېرو خوشحالو سره ناشنا یې
د نوي ژوند له نويو رنگینو سره ناشنا یې

منم چې ستا په ژوند کې به بلا خیزونه کم وي
منم چې ستا په زړه به د بلا خیزونو غم وي

منم چې ته به ډېرو رڼاگانو ته پسخېرې
منم چې ته به ډېرو اداگانو ته پسخېرې

منم چې ستا د کلي په کورونو کې تيارې دي
منم چې ستا جامې لږې خيړنې دي زړې دي

خو ته د خپل بنايست د پېغلتوبه خبر نه يې
خو ته د خپل تهذيب د سریتوبه خبر نه يې

ته دلته د فطرت د رنگينو په غېږ کې اوسې
ته دلته د قدرت د تماشو په غېږ کې اوسې

ته دلته بله شمع د رنگونو د قيامت يې
ته دلته کې بنايست يې لهونتوب يې محبت يې

ته دلته د انگورو د ترخو اوبو خمار يې
ته دلته د خپل زړه د خپلې خوښې خپل اختيار يې

شپېلۍ وهې شپېلۍ وهې چې گرځې په پټو کې
چې زړه دې وشي گډه شې د کلي په کوڅو کې

د خپل زړه خپلې خوښې د انا په تار غږېږې
په چا چې دې زړه ورشي د هغه سره گډېږې

بې غمه، ناخبره، د ثواب او د گناه يې
خو! بيا هم په زړه سپينه يې معصومه يې صفا يې

د ژوند د بې وسۍ د مصيبتو خبر نه يې
د نوم منافقت د مصلحتو خبر نه يې

دا تا چې د کوم نوي ژوند خبرې اورېدلې
دروغ دي دا دروغ دي چا دروغ درته ويلې

په هغه ژوند کې څه دي که صفا مې درته ووي
دروغ به درته بنکاري که رښتيا مې درته ووي

د هغه نوي ژوند د سریتوب بلا کمۍ دي
د هغه ځای د خلقو څه ناشوني مجبوري دي

ژوند څه دی یوه بلا ده یو عذاب دی یو هېبت دی
دوکه ده بې ایماني ده سراسر منافقت دی

ذهنونه پکې هسې د وهمونو کارخانې دي
سرونه د پیریانو د دیوانو بنارې دي

فکرونه د تار کولو غزېدلي سرکونه
خیالونه د سپمتو د سپخونو دکانونه

خوانان پکې هغه چې جوړولی شي نوټونه
سړي پکې هغه چې دکولی شي بینکونه

بناپست یې په پردو رنگونو خان سینګارول دي
الفت یې د دروغو د درنکونو کنستل دي

جانان یې یو رنگین مهین پی مخی غوندي دام دی
جنون یې د غرض په لمبو سوی تور غلام دی

یاري پکې د سپینې خودغرضه بوډی تال دی
خپلوي پکې د خپلو غرضونو نری جال دی

گناه پکې د هرې ناروا لاس اخیستل دي
ثواب د چا بې وسه په مری چاره رابنکل دي

عصمت پکې د بېر د کباري د دکان کوټ دی
قیمت د سړیتوب پکې د سلو روپو نوټ دی

غيرت پکې يو شی دی په يوه کاسيره کېږي
ایمان پکې د هرڅه نه په ښه بیه څرخېږي

د حسن د رنگونو د کانونه په پیسو دي
د ښکلو د مخونو تصویرونه په پیسو دي

هر خیال د سریتوب پکې ناشونی غوندي شی دی
احساس د محبت پکې بې وسه لېونی دی

ژوند څه دی خو د ژوند په حقیقت پورې خدا ده
په حسن پورې ټوکې دي الفت پورې خدا ده

چې دلته راپه یاد شي زړه مې ورپي خفه شي
ورغلي پر هرونه مې خوله پرانېزي کچه شي

حیا مې لکه وینه په رگونو کې توده شي
احساس د بې وسې لکه گرمکې راچوکه شي

زه خپله د هغه تهذیب د لارو کوڅو سترې
ره ستا د سترگو وړاندې د هغې اديرې مړې

په ما که دې څه وس رسي واپس مې راژوندي کړه
په ما مهرباني وکړه د ځانه مې لوگي کړه

په ما کې که څه ساد وي هغه ساد زمانه واخله
زما سره که بڼه کوې نو ما زمانه واخله

اوبه که د انگورو لږې پاتې وي نوراکړه
زما د وجود وينه په ترڅو اوبو صفا کړه

زما خواره دردونه په خالونو کې راپنډ کړه
زما د زړه زخمنه د شلېدلي گگري گنډ کړه

ما دلته ددې غرونو د ما بنام په دعا رنگ کړه
په دې پولو مې اونوله په دې لښتو مې بنگ کړه

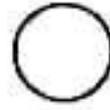
قربان شمه لوگي شم ما د خپلو سترگو تور کړه
ددې غرونو په دغو گړنگونو کې مې خور کړه

ورېڅې راوله باران راوله
 زلفوله څنډه ورکړه توفان راوله

لر کړه دمخه آئینه لرې کړه
 ماد حېرت د بيابان راوله
 سپرليه زه به دې احسان ومنم
 خو ته د ځان سره جانان راوله
 څه چې واپس زړې قيصې نوې کړو
 راشه واپس هغه دوران راوله
 ما بېنام لمبه کړه تيارې وتبستوه
 بله ډيوه شه پتنگان راوله
 واعظه نه، په تقوى نه رغېږم
 ماله ساقي د روھستان راوله

زړه نظر سترگې په جرگه درولم
 ښکلي راغونډه کړه رقيبان راوله.

کلی خبر دی خوک دی ونہ وینی
 مه خه سحر دی خوک دی ونہ وینی

زما دهر سړي نه يره کپړي
 په چا باور دی خوک دی ونہ وینی

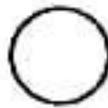
په هر گت پېر د نظرونو خوکۍ
 هر خوا خطر دی خوک دی ونہ وینی

په دې شکمنه بلی مه ودر پړه
 وخت مازیگر دی خوک دی ونہ وینی

قیصې پر پړده لنډه خبره کوه
 لار ده، گودر دی خوک دی ونہ وینی

خواله مې مه راخه بدنامه به شي
 صحرا ده، غر دی خوک دی ونہ وینی

په دې کوخه کې مخامخ صابره!
 د جانان ور دی خوک دی ونہ وینی

هغه مستي هغه غورځنگ نه کوي
سترگې دې اوس د مينې جنګ نه کوي

د پېغلتوب د مستي خیر خو دې وي
بنګري دې شور نه کوي شرنگ نه کوي

زموږ د بنار بيا پېري اوبنګې پيري
زموږ د غره غاړې لونګ نه کوي

هغه هم ستا د بنو وپورن پېري
چې د سنگزنو تورو ځنگ نه کوي

موږ په دې لاره بلا وينې توې کرې
خو هسې نه رنېري رنگ نه کوي

د محبت په سيند وينځلي زړونه
په خيرونه خړپېري زنگ نه کوي

صايد د مينې د نشې آموخته
په صابر بنگ نه لري بنگ نه کوي

د ارمان ونې مې سمسورې نه کړې
خود وفا لارې مې نورې نه کړې

د درد په څپکو کې مې وځنډوه
غم له مې هسې سترگې تورې نه کړې

د انتظار د صحرا تنده توبه
په ما يې هسې لمبې پورې نه کړې

خدايه که هر سيوري ته کښېناستمه
هېر مې د هغو زلفو سوري نه کړې

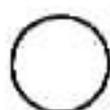
اوس مې د نوم د توره مه يرېرېه
ما درته وي چې سترگې تورې نکړې

د هر پرهر نه مې نچوړه کړه وينه
خو د نظر پيالې نسکورې نه کړې

د درنو سترگو درنو زلفو مينې
هسې نه ما په زړه کمزورې نه کړې

ځان مې په څه څه لمبو ونه سپزو
ته مې د کوم کوم اسمان ستورې نه کړې

ما پرې د زړه د وينو رنگ ونوستو
ما د غزل تقاضې سپورې نه کړې.

د يقين كور بيخي ميرات نه شو
زړه كه مې وچاوده خو مات نه شو

مينې ته يو وخت ملامته نه شوم
غم دې په يو موسم كې قات نه شو
نن دې بنور اسره جنك ونه كړو
نن دې كاته راته پسات نه شو
د زمانې زياتي ته گوره كنه
په موربه يې سود يو ملاقات نه شو
په دې بنار داسې نفرتونه آباد
د مينې نوغې پكې زيات نه شو
خه كه حالاتو پرې لښكري وكرې
زړه مې خيبر وو سومنات نه شو

صابره نه به وي سپرلى به نه وي
كه لهوتوب دې پكې زيات نه شو

سینگار د زړه د پرهرونو کوو
 نن سبا مینه د گلونو کوو

په تودو خړیکو یې وینځلي ساتو
 څومره پالنه د زخمونو کوو

کر د گلونو، ارمانونو کوو
 سوال د سپرلي د بارانونو کوو

بویه چې دا ازغي گلونه سپري
 بویه چې لوبې په رنگونو کوو

چې د خوبونو تعبیرونه غواړو
 بیا خوبه لوبې د سرونو کوو

څومره بې خوږو بې خوږو خلقوته
 قیصې د زړونو د دردونو کوو

ياران د تېرې زمانې يادوو
ارمان د وړانو محفلونو کوو

که د هر ښکلي قدمونه شمارو
خو وظيفه د يار د پلونو کوو

هر وخت به څه نوې کوو خبره
يوه خبره د کلونو کوو

په خوړو زلفو کې مې وزنگوه
بيا به خبرې د دارونو کوو

د مينې سل مجبوري سل غمونه
انتظار هم په انگارونو کوو.

هغه کوڅه

زه اوس هم کله کله
د خپل عاده ته مجبور
د محبته مجبور
په هغه لاره ځمه
هغه کوڅې ته گورم
هغه کوڅه چې چرې
ستا د لیدو ځای وو
د اوسېدو ځای وو
ماته جنت بنکارېدو
د بناپستونو جنت
د الفتونو جنت

زه اوس هم کله کله
د خپل عاده ته مجبور
په هغه لاره ځمه
هغه کوڅې ته گورم

چرته چې ته اوسیدی
ستا گاونډیان وو پکې
بلا کسان وو پکې
ټولو به ته پېژندی
ټولو به زه پېژندم
زمور په زړه پوهېدل
بنځې نر بنه پوهېدل
کله به یې ته څارلې
کله به یې زه څارلم
چا د دېوال د سره
چا د کوتیې د بره.

چا د خپل وره نه پناه
چا د گوت پېره په غلا
پت پت څارلو موربه
آزارولو موربه
خفه کولو موربه
چا پوښلو موربه
خو موربه نه پوهېدو

موربه په څه پوهېدو
مورې د چانه اورېده
مورې د چانه منله
مورې خو د مينې په نوم
د محبت په خاطر
په هرڅه اور لگوو
د هرڅه تېر ناست وو
زمورې د زړونو په اور
زمورې د مينې په شور
هغه کوڅه گرمه وه
د ژوند قيصه گرمه وه

زه اوس هم کله کله
د خپل عادته مجبور

چرته چې زه درتلمه
چرته چې ته اوسېدې
بلا کسان وو پکې
وران ماشومان پکې
ټولو به ته پېژندې

ټولو به زه پېژندم
 څوك آشنایان وو زما
 څوك دښمنان وو زما
 چا به زما په لیدو
 ما له گلونه راوړل
 د كشمالو گلونه
 ستا د كمڅو گلونه
 چا به زما په لیدو
 ماته حالونه ویل
 زما او ستا حالونه
 څوك به خفه وو زما
 څوك به غصه وو ماته
 چا به په پټه، پټه
 خلقوته ووي زما
 چا به په چغو سوړو
 دنیا خبر كړه په ما
 ورځ د محشر كړه په ما

زه اوس هم كله كله
 د نخپل عاده مجبور

په هغه لاره ځمه
هغې کوڅې ته گورم

اوس په هغې کوڅه کې خاورې ريگونه نه شته
وران ديوالونه نه شته
رغبنتي کورونه نه شته
کاني تپونه نه شته
اوس په هغې کوڅه کې
هر خوا پاخه کورونه
د بنختو سره کورونه
هر خوا پاخه فرشونه
خو اوس د هغې کوڅې
هغه مزه نه شته دی
هغه چرچه نه شته دی
هغه بې سره پېغلي
هغه خودسره زلمي
هغه بې غمه واره
هغه ساده ماشومان
د شور و شره پاتي
د هنگامو وتي دي

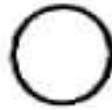
د رنگینو وتي دي
هر څوك د ژونده ستري
هر څوك په ژوند كې ستري
نه زندگي پېژني
نه رنگيني پېژني
نه پسرلي پېژني، نه لېوني پېژني
دا په دوی څه شوي دي؟
دا په دوی څه شوي دي؟
حالات سنگین سهي خو
داسې سنگین خو نه دي
دومره غمگین خو نه دي
چې د سړي د سترگو خوبونه وتښتوي
يادونه وشكوي
د خپل ماضي يادونه
د مستقبل خوبونه.

کله گلاب کله لونگک راوړم
ستا د کوڅې څه نه څه رنگ راوړم

بلې نشې مې سودا ورکه نه کړه
خم د گودر د غاړې بنگک راوړم
شوگيرې سترگې خوبولې نظر
ستا د څنگلې ستا د څنگک راوړم
د محبت نوي دنيا لټوم
د زندگۍ نوي آهنگک راوړم
ستا د بنوپه ژبه ځان پوهوم
پرېږده چې زړه په وينو رنگ راوړم
ستا خوږو سترگو ته خواږه گورمه
زه لېونی يم ځان له جنگک راوړم

هغه صابډيم که په هر ځای کې يم
تاله راځمه ستا قلنگک راوړم.

نه په دعانه په هنر کېږي
عشق د سر لويه ده په سر کېږي

زړه مې خورېږي زلفې مه خوروه
د خورو زلفو مې خطر کېږي

ستا د کوڅې خاورې په سر بادوم
په ماڅه چل هر مازيگر کېږي

زه د هر ښکلي په وعده تېر وځم
زمانه دا غلطې اکثر کېږي

زړه که مې سل ځله د کاني کر مه
خوپه ده ستا د مخ اثر کېږي

اوس هم زما او ستا د مينې ذکر
کله ناکله په گودر کېږي

د بنا هستونو د سپرلي په تمه
د محبت د فصل کر کېږي

شپه به د مينې په قيصه تېروو
نورې خبرې به سحر کېږي

زما **صايره** ستا د مينې په نوم
ما سره هره ورځې شر کېږي.

د یار د کلي د کوڅې مازیگر
مالهونۍ کړي، لهونۍ مازیگر

ما په جنت هم بدل کړی نه دی
د محبت د مېکدې مازیگر

د زړه د درده نـاقلاره ومـه
د اور ترڅې اوبه مې څښې مازیگر

سم د ما بنامه تـبې ونیومـه
تا راته کړې وې بـپـرې مازیگر

رقیبان و بوږنپده و ویرپده
موږ چي شوو یو بل ته نزدې مازیگر

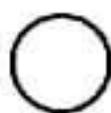
ستاد بنا هست نه تاو پده لوگپده
غزل غزل سپرلی سپرلی مازیگر

ستا په کوخه کې راتر غاړې وځي
انگار انگار، لمبې لمبې مازیگر

خان یې ستایه د خان صفت یې کوو
زما غزل یې ماته وې مازیگر

زموږ کوڅې ته دې کاته روان وې
زما صابره مالیدې مازیگر.

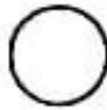

د زړه د درده لېونی شوې که نه
زما صابره ته سپری شوې که نه

تا د الفت معجزه نه منله
زه چې لمبه شوم ته لوگی شوې که نه
د محبت گرمي دې ولیدله
په یخو واورو کې خولې شوې که نه
ما چې د زړه د رڼا رنگ ورکړو
د انتظار لارې رڼې شوې که نه
ما درته وی چې سترگې مه تورو
د خلقو سترگې درپسې شوې که نه
نوی الزام راباندې ولگوه
زړې خبرې خو زړې شوې که نه

د بنو سوري ته مې کښېنولې
صابره سترگې دې مړې شوې که نه.

مړه دې ونه کاته او ده دې نه کړم
نسکور پرې نه وتم نشه دې نه کړم

هسې دې وسوم لوغرن دې کړمه
گوگل مې یخ نه شو لمبه دې نه کړم

په نننۍ خندا دې ویرېدم
زړه مې غوڅ غوڅ نه شو اړه دې نه کړم

د تودې غږې د خوبونو یاده
خوب دې رانه وستو دمه دې نه کړم

بلا دې واخلم تر بلۍ رانغلې
مازیگر تېر شو غرغره دې نه کړم

مخدي له راغلي ژرغونى دې كرم
په ماشه لارې دلاسه دې نه كرم

خه راته ووايه په خه خفه يې
خه شولې پويه په قيصه دې نه كرم

مينې په هر ميدان دې وگتلم
يو خاى دې پرې ننبوم پيكه دې نه كرم

اوس به مې بيا درته نښرې كولې
صابره بڼه ده چې غصه دې نه كرم.

که ستا په مخ ستا په کاکل نه لیکم
بیا خو غزل نه دی غزل نه لیکم

ما دې زما د زړه آزار ووهي
که په قامت او په اوربل نه لیکم

ستا يې منله ستا يې ومنله
بس دی د خپل زړه سره خپل نه لیکم

بیا به د زړه خبرې زړه کې ساتو
بیا به روداد ستا د محفل نه لیکم

نور پرې د زړه د وینورنگ نولمه
نوره د گل قصه په گل نه لیکم

هغه خوبونه مې په سترگو کې دي
څنگ به د ښکلي په څنگل نه لیکم

ته او زه

که ته د خپل بڼاپست په نوم په کلي کې بدنم یې
زه هم د محبت په نوم د ژبې او پزان یم

که ته د خپل بڼاپست د نزاکت قصیده گو یې
زه هم د تورو زلفو سپینو لېچو غزل خوان یم

که ته د دغه بڼار د محفلونو رنگینۍ یې
زه هم د زندگۍ د قافلې روح روان یم

که ته د یو خو زړونو د یو خو ورځو باچا یې
زه هم د حسرتونو د جاگیر خود سره خان یم

که ته د گل په شونډو د سپرلي بله ډیوه یې
زه هم د پسرلي د رنگینو نوی سحر یم

که ته د خپل بڼاپست په بام ختلی مازیگر یې
زه هم د مینې نوی لمبڼه شوی مازیگر یم

که ته د خپل بناهست د زوره نوی لهونى يې
زه هم د محبت د لويې لارې مسافر يم

که ته د اداگانو د نازونو جادوگر يې
زه هم د لهونتوب د کمالونو نه خبر يم

که تا د خپل بناهست په مدرسه کې څه ويلې
ما هم د محبت د کتابونو څه زده کړې

که تا د خپل بناهست په پتنگانو لويې کړې
ما هم د زندگۍ د تکليفونو څه زده کړې

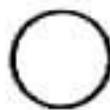
که تا په ډېرو خلقو خپلې سترگې ازمايلي
ما هم د پرهرونو د دردونو څه زده کړې

د نورو قيصې نورې دي زما خبرې نورې
زمانه که ته زړه غواړې زما زړه ته به گورې

نه

نه يو ټكى دى، يو غړې دى
 يو افت دى، يو غضب دى
 چې په كومه ژبه واوړي
 هغه ژبه دايمي شي
 لافاني شي، لافاني شي
 نه تېرې، نه غوڅېرې، چې خوزېرې
 د چا راج ته خطره وي
 د چا تاج ته خطره وي
 نقص امن وي، فتنه وي
 د مودونه، د صدونه
 د كلونو، د پېرونه
 سردارانو نوابانو
 زور اوړو، اميرانو
 دغه ټكى فتح نه كړو
 په دې ټكي كې لوى توان دى
 د عمرو نه و پهلوان دى

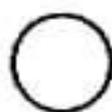

ستوري يو، ډيوې يو، مشالونه يو
موربه به د غرونو يو خو غرونه يو

خه حاجت زموربه په چا خه پرواه
خپله لېوني خپله دشتونه يو
عشقه چې هرخه يو ستا د خاورې يو
كاني يو غمي يو كه لعلونه يو
تل د طوفانونو سره نښتي يو
خومره ناقلا ره ارمانونه يو
ودردېرو خوږ شو چې خوك وژاري
خه د لېونو خوږمنو زړونه يو
وتوكېرو ورژېرو خاورې شو
مور د پښتنې مېرې گلونه يو

هغسې هم سوزو هم رڼا كوو
هغسې بل شوي انگارونه يو.

۱۸ اگست ۱۹۸۶

نوی سبق نوی کتاب غواري
غرځنی سترگې انقلاب غواري

نننی ژوند نننی عقل فکر
نوی نظر نوی نصاب غواري
ستا د بناهست په نوم بدنامه مینه
ستا د قامت د صلیب تاب غواري
خیال په خورو زلفو کې وغزېد
ځواني مستي غواري شراب غواري
سترگې څه بل رنگې بناهست لټوي
مینه څه بل شان انتخاب غواري
د بې وسی خاموشه غلې جذبې
لرزهده غواري اضطراب غواري

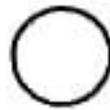
یو سړي ځان ته ملامت ونه وې
هر څوک د نورو احتساب غواري

زړه به د مينې سمندر گرځوو
ستا د غم غرونه به په سر گرځوو

په څړيکو هغسې دردونه پېرو
زخمو نه هغسې پرهر گرځوو
اوس هم د مينې لېوني خيالونه
ستا د يادونو په گودر گرځوو
يو بڼکلی هغسې نيازبين دی زموږ
يو سړی هغسې په سر گرځوو
يو بڼکلی هر وخت په نظر کې ساتو
يو گل په گوټو کې اکثر گرځوو
د نفرتونو د تيارو د يـرې
په زړه کې پټه د مينې لمر گرځوو

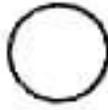
زموږ د شپې شوگيرې هسې نه دي
په بناړ کې زېرې د سحر گرځوو.

دردونه په سينو کې پر هرونه په سينو کې
ساتو د مينې لوی لوی ارمانونه په سينو کې

په تمه د سپرلي د رنگینو د بارانونو
ساتلي مو تنکي تنکي زخمو په سينو کې
پرېږو د يارانو تنگ نظرو د خبرو
وراسته مو کړل د بنکلو تصويرونه په سينو کې
خوږو خوږو سندرو ته لېواله لېوني يو
توکېږي مو خواره خواره دردونه په سينو کې
زموږ مخې ته شه د نفرتونو ديوالونه
بهرې مو د مينې دريابونه په سينو کې
تر هغې به رواج د خاموشۍ ته خطر وي
تر کومې چې درزېږي زموږ زړونه په سينو کې
دنيا پکې د حورو د غلمانو د شرابو
زموږ لېونو زړونه جنتونه په سينو کې

د مينې د گودر چپو وهلي يو **صاير**
زموږه هسې نه خپري برېښونه په سينو کې.

اوس يٺي د زړونو سوزٺده زده ڪرڻ
سترگو دي اور لمبه ڪٺده زده ڪرڻ

د گڙنگونو خوبه اوس ڀرڀوخو
غرڇني تا د هوسي تله زده ڪرڻ
ستا دٺوالونه د نظره مه شه
ما آسمانونو ته خاته زده ڪرڻ
يارانونن مي لٺوني وگهي
بنڪلي آشنا بنڪلي کاته زده ڪرڻ
دا مي ڀه يو ڪتاب ڪي نه شو لوستي
د محبته چي مي خه زده ڪرڻ
ساقِي ڀه داسي غم دي وارولو
نه مي توبه زده نه مي خٺبه زده ڪرڻ

زه دي احساس د سمندر لامبوزن
ما ڀه سور اور ڪي اوسٺده زده ڪرڻ.

ستا په خورو زلفو کې شپه کومه
د عمر ستړی يم دمه کومه

ستا د تودې غېږې سودا اخیستی
یخې سېلې ته شوگیره کومه
د پرهر ژبه مې تهاکې شوله
ستا د تودو شونډو قیصه کومه
ستا د جبین آئینه تته مه شه
زه پکې خپله تماشه کومه
ستا د بڼو د تصور په سوري
لږ غوندي خوب هره غرمه کومه
د الزامونو د سورو لاس آزاد
د جانان ذکر په بنکاره کومه
په دردېدلو تر قېدلو خړیکو
ستا د یادونو وظیفه کومه

مینه منم خو پښتونه ماتوم
ستانه بغير به گوزاره کومه.

د يارانې لوظونه مه ماتوه
مه كوه مه! گلونه مه ماتوه

گله بې خايه سترگې مه خړوه
هسې زموږه زړونه مه ماتوه

د احتساب وختونه تلي ساقې
پرېره مه جامونه مه ماتوه

زمانې مه چېرې د زړونو سره
د محبت ملكونه مه ماتوه

قاصده هيرې قيصې مه يادوه
د زړه ورغلي ورونه مه ماتوه

د شيرينې شرطونه وپېژنه
فرهاده! هسې غرونه مه ماتوه

ستا زنجيرونه ماتېدونكي نه دي
صابره! خپل لاسونه مه ماتوه.

پېرزوينې

منم چې ته د حسن د رنگونو باډيوه يې
 منم چې ته د مينې د مستې بله ډيوه يې
 منم چې ستا په سترگو کې د نوې نشې اور دی
 منم چې ستا په شونډو د سپرلي د خدا شور دی
 منم چې ستا نازونه پر هرونه خندوی شي
 منم چې اداگانې دې سپرلي لمبه کوی شي
 منم چې ستا په زړه کې څه خبره څه قيصه ده
 منم چې ستا زما نه څه خفگان دی څه گيله ده
 پوهېږم په غصه غصه کتلو دې پوهېږم
 د سترگو د بڼو په خوزولو دې پوهېږم
 زه هم څه ويل غواړم خو په زړه زړه کې يرېږم
 د مخه دې شرمېږم، د سترگو دې شرمېږم
 چې خوله جوړول غواړم هيا راشي پيکه شم
 په ځان پورې خدا راشي د ځان سره کچه شم
 دا نه چې زه بې زړه يم يرېږم شرمېږم
 دا نه چې زه بې مينې يم د مينې نه پتهېږم
 دا نه چې ستا د حسن په رنگونو بدگومان يم

دا نه چې ستا د مينې په لوظونو بدگومان يم
 خو دا ماحول د مينې د الفت دپاره نه دی
 دا کلی دا وطن د محبت دپاره نه دی
 دا بېله ده چې زه پکې د عشق سندرې وایم
 دا بېله ده چې زه پکې سره د مينې پایم
 خو زه چرته د بلې ختې جوړ يم خبر نه يم
 چې هر خومره کېږمه دردېږم دومره بڼه يم
 د خپل وجود په اور کې لکه شمع ويلې کېږم
 د گل هسې چې هر خومره دوږېږمه توکېږم
 خو ته مې د فریب په جادوگرو پېرزو نه شې
 خو ته مې ددې خلقو په خبرو پېرزو نه شې
 دا خلق خو ته پېژنې چې خومره دروغژن دي
 مخونه يې صفا سهي خو زړونه يې خیرن دي
 د مينې د مینو دښمني يې مشغله ده
 نفرت يې د ژوند لويه مستنده فلسفه ده
 زه خپله فکر وړی يم هېران يمه سودا کړم
 چې داسې څه ځای وگورم چې داسې څه پیدا کړم
 چې تا پکې د مينې د دردونو غوندي پټ کړم
 چې ځان پکې د خپلو پرهرونو غوندي پټ کړم
 چې تا پکې ددې خلقو د سترگو نه پناه کړم
 چې ځان له پکې جوړه د الفت بله دنيا کړم.

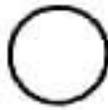
سندره

په انگارونو کې مې ونغاړه زخمونه
 کېږده په زلفو کې گلونه
 په تودو څړيکو — و راله وينځه پرهرونه
 کېږده په زلفو کې گلونه

مانښام په سترگو کې لمبې کره
 بلې د سرو گلو ډيوې کره
 ما سرگردانه لېونې کره
 په زړه مې ښخ کره د ښو تېره سرونه
 کېږده په زلفو کې گلونه

زما د دواړو سترگو توره
 باڼه ځنگزن کره ماته گوره
 يه د ښاپست د سپرلي اوره
 لږ مې رڼا کره د دردونو تصويرونه
 کېږده په زلفو کې گلونه

لږ مې په سترگو کې دمه کره
 د وجود رگ رگ مې نشه کره
 د عمـرتنده مې سره کره
 نن مې رښتيا کره د خوبونو تعبيرونه
 کېږده په زلفو کې گلونه.

خون به مې واخلي قاتلاني به شي
زلفې دې مه سموه وړانې به شي

په آينه کې سترگې مه توره
خان ته به وگوري جېراني به شي
زموږ وعدي د بېکلو څنې نه دي
چې رنگ به واپوي ارزاني به شي
د محبت خواري دې هېره مه شه
لارې که گرانې دي آساني به شي
ستا د بېابست تخم به نه ورکوي
د زړونو زمکې دې ودانې به شي
بلا دې واخلم زلفې مه خوروه
بلا به واخلي بلاگانې به شي

د تورو سترگو دروغژنې قيصې
صابره مه سپينوه گرانې به شي

زما وجود شوي زما ساه نه شوي
زما اشنا زما اشنا نه شوي

ماته خپل خان او خان مې ته گڼلې
ته د خپل خان وي ته د چا نه شوي

بڼه ده چې دومره خو دې وپېژندم
مخې له راغلي وارخطا نه شوي

زه وسوسو په مخه واخيستمه
تا شونډې پرانستي گويا نه شوي

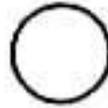
زه دې الفت ته ملامته کړمه
د یار بلا زما بلانه شوې

سترگې یې بیا هم پښتنې وې کنه
بې وفا شوې خو بې حیا نه شوې

مینه منمه چې د هر از مېښته
زه روستو نه شوم ته په شان نه شوې

زړه د بلا بهرو مې وویښځلې
خو د وهمونو نه صفا نه شوې

تاد **صابر** لېونتوب څه ولیده
ته د صابر د زړه سودا نه شوې.

حسن چي گلونه شي رنگونه شي
زړونه بهارونه بهارونه شي

خوچي هغه سترگي هغه سترگي وي
څنگ به زموږ زړونه زموږ زړونه شي

دا ښکلي د کوم سپرلي د کوم کلي
هسي چي لږ وځاندي گلونه شي

دا زخموڼه دومره بي نوانه دي
دلته د دردونو محفلونه شي

چاته د دعا په وخت کي ياد نه وي
ورک دي د مينو نصيبونه شي

ته د انتظار شپه يوه شپه گڼې
ماته خو کلونه شي عمرونه شي

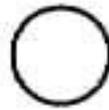
ستا يادونه دومره بلا دومره ډېر
څه مې شوگيرې څه مې خوبونه شي

مينې مينې زړونه وينې وينې شو
درنگ له به د وينو بارانونه شي

مه منه د بڼكلو تسلي مينې ا
ورك دې د منگرو قسمونه شي

يه **صايره** دې سترگو ته وگوره
هېر به دې جامونه جنتونه شي

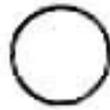

خوك چي د ميني د منظره ووخي
هغه د ژوند د سمندر ه ووخي

هغه سړي به د نظره كړي خوك
هغه د هر چا د نظره ووخي
ستا د يادونو د دردونو خړيكي
پورې راپورې د خيگره ووخي
خدايه په هغه زړه به خه تهرېري
چي بېنوا د يار د دره ووخي
هغه سور اور يې هغه خړيكي نه وي
چي د مين زړه د پرهره ووخي
زما خودسره باغي شوي نظر
د يار د سترگو د اثره ووخي

چي د خورو زلفو تيارې رنوي
صابره اور به دې د سره ووخي.

شرابي سترگي گلابي رنگونه
مالپوني کړي لپوني رنگونه

ستا د جبين رناته وپسخېدل
د بناهستونو د سپرلي رنگونه

په جنتونو مين شه پېژني
ستا د کوڅې مازيگري رنگونه

د جانان سترگي د نظره مه شه
په هر پرهر مې دوپروي رنگونه

خدايه لمن يې ترېنه داغ وانخلي
په رڼو سترگو کې راوپري رنگونه

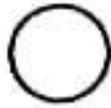
زما زخمونه امانی دردونه
زما یادونه تمامی رنگونه

د خورو زلفو سیوری مه خوروه
د خوشبویو نه شی خالی رنگونه

زه ترې نه چرې بې نشې نه شومه
زما ساقی مالہ ساتی رنگونه

سترگې مې ووځه خو ونه وینمه
د خپل جانان په مخ پردی رنگونه.

د نازولي زړه مې ومنله
گنې نو ما خو مينه نه منله

عقله اوس پرېږده چې ټکرې خورمه
ما د مئين لېوني زړه منله

ستا شرابي سترگې چې اور لمبه وې
زما توبه به خلقو څه منله

زما خبرې ته چا غوړ نه نیوو
هر سړي ستا خبره ومنله

که مېخانې ته دې راوستي وی څوک
سپرليہ ما به دې هله منله

يارانو تاسو ته گناه نه شته دی
ما به پخپله د هغه منله

ما درته وې چې دروغژن وي بنکلي
صاږه تا به زمانه منله.

جواب

زه كله د الفت د مېكدو لېونى نه وم
 زه كله د بښاپست د رنگينو لېونى نه وم
 زه كله د الفت د عظمتونو نه منكر وم
 زه كله د بښاپست د كمالونو نه منكر وم
 ما كله په زخمونو كې سپرلي نه دي ستاېلي
 ما كله پرهرونه په ازغونه دي گنډلي
 ما كله د گلونو د يارى نه توبه كړې
 ما كله د رنگونو رڼا نه ده نغمه كړې
 زما په برخه كله لېوني غمونه نه وو
 زما په لمن كله د تهمت داغونه نه وو
 زه كله باغي نه ومه خود سره مين نه وم
 زه كله زما گرانه د زړه سره مين نه وم
 زه تل د محبت د عظمتونو ثنا خوان يم
 زه ټول عمر په دې گناه د ژبې اوېزان يم

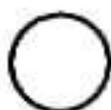
زه نن هم د پرون غوندي په دې گناه لتار يم
 زه نن هم د فتوو د توپو مخې ته ولاړ يم
 زه نن هم د سپرلي هره بنکالو نغمه کومه
 زه نن هم زندگي د محبت په تار ترمه
 زما زړه خو هم هغه دی چې تاته مې بنودلی
 زما لېونتوب هغه دی چې تا خپله ليدلی
 خو زه د دغو ټولو حادثو سره بلد يم
 د خان د سوزېدو د تماشو سره بلد يم
 ما ټول عمر هم دا کړي دا اوس چې څه کومه
 هم دغسې پخوا ومه دا اوس چې څنگه يمه
 زما ژوند خو هم هغسې بې سره لېونتوب دی
 زما سترگو کې هغسې يو غنی غنی خوب دی
 که ته د نعمتونو د تيارونه يربدلي
 که ته ددې خبرو دغو خولو نه يربدلي
 که دغه بورې نوونکې يرې ترهې دې په زړه وې
 تراوسه ولې چوپ وې د زړه سره څه نه وې
 اوس څه وشو چې داسې يربدلی يې اوتر يې
 ما هم يرو ل غواړې لېونې يې زورور يې
 زه څه وکړم ستا ومنم د ژونده لاس په سر شم
 د مينې نه توبه کړمه د مينې نه منکر شم

نه نه زمانه نه کبېري دا نه کبېري دا نه شي
 زما لمن دې چرې په دروغو پاکه نه شي
 زما زړه دې د مينې د عظمت په گناه تور يې
 زما په نوم دې دغسې يو سل الزامه نور يې
 ته څه ورڅه چې تاته پکې پېښه نوره نه شي
 زما په الزامونو دې لمنه توره نه شي
 زما مينه خود سره ده باغي ده تاواني ده
 زما ژوند لا تردې ورځې باهللې جواړي ده.

بغاوت

د رواجونو د تيارو د يرې
 د نيمې شپې د خاموشۍ په څلي
 د دوو مينو سوري
 لکه گلونه ربي
 تلي پيرونه ربي.

تولې دنيا ته مې د يو سړي صفت كړې دى
ما په يو خو ورځو كې څومره محبت كړې دى

زه ددې بڼار د نفرتونو د بټانو دشمن
ما په دې بڼار كې د مينو امامت كړې دى

ددې كوڅو نه صبرېده زما د وسه نه ده
گنې يارانو راته هر وخت نصيحت كړې دى

ما د هر گوت سره د يار د سترگو ذكر كړې
ما د شرابو په نشه كې عبادت كړې دى

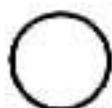
هغه چې زه يې د بڼاست په صفت نه مړېږم
هغه سړي زما په هرځاى كې غېبت كړې دى

زما رقیب د محبت په معنی څه پوهېږي؟
هغه خو ژوند هم په یو لوی منافقت کړی دی

ستا د یادونو د سپرلي گلونه نه هېروي
گنې نو ما خپلو زخمونو ته منت کړی دی

د ملازو د ملامتو یې ساتلی يم
زما احساس زما په هر ځای کې عزت کړی دی

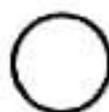
د ډېرو بنکلو د بناېست ثنا دې وی **صابره**
خو په غزل کې دې د یو سړي صفت کړی دی.

ماد گلونو د رنگونو دلداري کړې ده
ماد سپرلي د انتظار سره ياري کړې ده

ماد خپل زړه په رڼا ستوري د اسمان رڼول
زه که ذره وم ماد لمر سره سيالي کړې ده
زما د زړه څرېکې به دومره بې اثره نه وي
ماد زخمونو کړونده په نري سوي کړې ده
د جانان ذکر مې په ژبه د غزل کړی دی
د خپل ارمان قيصه مې تل په اسويلي کړې ده
موږ د دنيا د بادشاهانو بادشاهي رنګ کړې
خو يو سړي زموږ په زړونو بادشاهي کړې ده
ماته ددې خلقو د زړونو د تيارو پته ده
ماد ددې کلي په کوڅو کې ملنګي کړې ده
زه يې د خپل وجود د خوږ په خوږو پوهه کړمه
په ما ديار سترگو بلا مهرباني کړې ده

ته څه خبر يې د زړه سره تاته څه پته ده؟
چې ستا **صايب** څومره په گرانه شاعري کړې ده.

د حسن په نشه کې لېونی مخې له راغی
په چا پسې چې تلم هغه سرې مخې له راغی

زه نه یم بختور خو دا د مینې معجزه ده
اشنا په پردي کلي کې د شپې مخې له راغی

نور هېڅ نه شته پوهېرېمه قسم مې ماتوي
اشنا چې مې د زړه د دروازي مخې له راغی

د هغه غزل زادو سترگو رنگ مې ورله ورکړو
که گل مخې له راغی، که سپرلی مخې له راغی

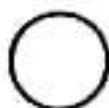
ستا حال يې راته ووی ستا قيصه يې راته وکړه
چې څوک ستا د پلو ستا د کوڅې مخې له راغی

لگیا وو د خپل حسن په صفت نه مړېدو
زما غزل یې غلی غلی وی مخې له راغی

دا مینه ده ارمانه که د مینې مجبوري ده
زما د زړه قاتل ما له ژوندی مخې له راغی

په ډېره موده پس مې سترگې لږې شان خوږې شوې
په ډېره موده پس هغه سپری مخې له راغی

خادر د محبت یې په سر سوری وو روان وو
صابر د ژوند په لاره د غرمې مخې له راغی.

بې كوره شي چې څوك په بې دركو پسې گرځي
 درانه خلق سپكېږي چې په سپكو پسې گرځي

زما د قام د كومې بدبختۍ به درته وايم
 چې څوك را زلمې كېږي په توپكو پسې گرځي

د زركو د كوترو ښكار د نورو مشغله شوه
 زما د غرونو باز په توت خوركو پسې گرځي

بيا څوك د پښتنو د اتفاق سندرې وايي
 ديوان يې د خوشحال په لاس خټكو پسې گرځي

صلاح كوي جرگه كوي غونډه پرې تندر ونه
 څوك جاله جوړوي خانله په ډكو پسې گرځي

د هغه غرځنۍ غړې مې هغسې په زړه ده
 لاهغسې مې فكر په كنجكو پسې گرځي

د ښكلو په سينو كې بې غرضه زړونه گوري
 صابډ بلا وهلی دی په وركو پسې گرځي

کابل

په دې ښار کې څه کمې دی
د گلونو د رنگونو
د پستو نرمو بادونو
د ښاپهست د نگهتونو
د قدرت د نعمتونو
نه په دې کې خو مثال دی
نه په حسن کې خو سیال دی
د سپرلي د بوډۍ تال دی
د ښاپهست د اور مثال دی
بیا په ده کې څه کمې دی
بیا یې څه بدنصیبی دی
بې ورېځو بې اوبو دی
بې بارانه بې چینو دی
بې ناموسه بې پښتو دی
بې داستانه بې قيصو دی

نه دده خو زر داستانه
 نه دده خو سل قيصې دي
 دده سل رنگه وريڅې
 دده سل قسمه چينې دي
 بيا په ده كې څه كمې دي
 بيا يې څه بدنصيبې دي
 ژبه نه لري گونگي دي
 احساس نه لري لرگي دي
 وجود نه لري پيري دي
 تاريخ نه لري څه شي دي
 نه نه ژبه يې گويا ده
 د وينا سره آشنا ده
 نه وجود خو يې غمي دي
 نه احساس خو يې سپرلي دي
 په تاريخ كې يې لوي زور دي
 د ويدي سندرو شور دي
 د زرتشت د فكر اور دي
 د ملالې د پلار كور دي
 بيا په ده كې څه كمې دي
 بيا يې څه بدنصيبې دي

چې مين ترې نه خفه دي
پښتانه ورته غصه دي
په بلا بدو يې ستايي
چې خوله پرانېزي نو وايي:

يار د کابل زه د تيراه يم

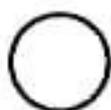
کابل دې وران شي چې پوره تيراه له فونونه

د سرفراز ميمور په مړينې

د کوهات غرونه د هېبته رپي
آسماني تندر په خيبر پرېوتو
د صحرا کاني بوټي وژرېدل
د لېونو د ډلې سر پرېوتو

د امان المق په قبر

په دې قبر کې دننه
د ژوندو سترگو نظر دی
دې لپه خاوره لاندې
پروت د مينې سمندر دی.

په چمن کې که گلونه که ازغي مري
خو زما د کور بناهست زما سپرلي مري

دا مې لويه بدبختي نه ده نوڅه ده
په پردي جنگ کې زما د بن زمري مري
د دنيا روزگار په صلح په صلاح شي
کوم قامونه چې د جنگ په لوري ځي مري
د دنيا اولسه هله که رادو کړي
سړي يو بل سره نغښتي دي سړي مري
مور نه هغو خلقو بلې لمبې تاو کړې
چې په خپله په پوتي غوندي لوگي مري
د خوشال په اديره به ماتم نه وي
سره بخري د ايمل د انغري مري

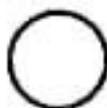
د اسلام د سپېڅلتيا مبلغينو
په کابل کې درنه شته مسلمانې مري

زما د زړه د خوږېدو رازونه مه لټوه
اور به درپورې شي آشنا اورونه مه لټوه

د خپلو سترگو د ظلمونو به دې کرکه وشي
مه کوه مه! زما د زړه زخمونه مه لټوه
زما بې سره شوگيرې درپورې ونه نښلي
زما په سترگو کې زما خوبونه مه لټوه
ارمانه مه کوه د ښکلو زړونه ډېر خیرن دي
ښکلو ته گوره خو د ښکلو زړونه مه لټوه
په دې سرونو کې به سر و خوري د عقل رڼا
دا د وهمونو د تيارو غارونه مه لټوه
مينې رښتيا مه وايه مه کوه ستومانه به شي
ځان له زما غوندې په زور غمونه مه لټوه

په دې کوڅو کې د الفت بادونه نه الوزي
صابره! دلته د الفت رنگونه مه لټوه.

د محبت رازونه پټ ساتمه
په زړه د زړه دردونه پټ ساتمه

نور د یارانو زړونه نه یخوم
نور به د زړه زخمو نه پټ ساتمه

په دې بې لوظه موسم څه اعتبار
ستا د وعدو گلونه پټ ساتمه

د پرهرونو خولې مې وتړلې
نور د جانان یادونه پټ ساتمه

د ديوالونو نه مې یره کېږي
ستا ډ راتلو وختونه پټ ساتمه

دلته د غم ژبه څوک نه پېژني
دلته کې خپل غمونه پټ ساتمه

د څکو خو څه وايي چې څه کفر دی
زه دلته تش جامونه پټ ساتمه

د ملامتو د فتوو د یږي
په سر کې ډېر سوالونه پټ ساتمه

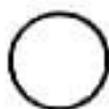
د خلقو خولې خوتاته بڼه پته ده
صابره ستا خطونه پټ ساتمه.

د محبت د لېونو په ژبه نه پوهېږي
ستا د بنار خلق د سرو په ژبه نه پوهېږي

چا چې د کلي مازیگر سندره کړې نه وي
هغه د بام د اشارو په ژبه نه پوهېږي
زما د زړه دردونه دومره بې دلیل نه دي
چې ستا د سترگو د بڼو په ژبه نه پوهېږي
د زړه تناکې مې په داسې بڼو وخیږلې
چې د تناکو د چاودو په ژبه نه پوهېږي
هغه د خپل ظالم نظر د زوره نه دی خبر
هغه زما د اسوېلو په ژبه نه پوهېږي
هغه بې لوظه بې پښتو هغه بې خوږو سړی
هغه د مینې د پښتو په ژبه نه پوهېږي

مینه خود سره وي **صابره** خپله خوښه کوي
د مصلحت د فلسفو په ژبه نه پوهېږي.

د بناهستونو د سپرلي باد ته گلونه کرو
پخپلو زړونو کې د مينې ارمانونه کرو

ستا د بڼو سرورونه هغسې په زړه گرځوو
موږ د ځيگر په زمکه هغسې زخمنه کرو

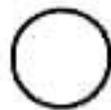
د وخت قاضي دې پرې څه نوې فتوی ولگوي
موږ په دې خاوره نوی خیال نوی فکرونه کرو

زموږ خودسره منصور خپلو نسل نه ورکېږي
موږ د دارونو په سرونو کې سرورونه کرو

موږ د نفرت د توپانونو پروا نه ده کړې
موږه د زمکې په سينه کې الفتونه کرو

دردونو لږه غوندي ساه واخلي چې ساه واخلمه
زه او ماښام زما په زړه د چا يادونه کرو

د هغه حسن د سپرلي ياد به ساتو **صاير**
په پرهرونو کې گلونه که رنگونه کرو.

ستا لهونى يم انتظار مې كوه در به شمه
زه لاژوندى يم انتظار مې كوه در به شمه

دلته پردى بنار، د پردو خلقو د نه زړه كلي
دلته پردى يم انتظار مې كوه در به شمه

لاخو زما په زړه كې مينه زړه شوې نه ده
لاخو زلمى يم انتظار مې كوه در به شمه

ستا د وعدې سوري تر دې وخته په سر گرځوم
كلك د وعدې يم انتظار مې كوه در به شمه

چې ستا كوڅه يې همپشه د ژوند جنت گڼلې
هغه سړى يم انتظار مې كوه در به شمه

د تورو غرونو سپېلنو واورو نه پناه لايه
ستا لهونې يم انتظار مې كوه در به شمه

د جانان ياده ته ورځه د جانان خوا كې اوسه
زه درپسې يم انتظار مې كوه در به شمه

ستا د يادونو سيلۍ واخيستمه در يې وړمه
بس درنزدې يم انتظار مې كوه در به شمه

د پردي بنار مسافري مې صبر خوري **صابره**
په زړه نري يم انتظار مې كوه در به شمه.

پوښتنه

د هغه كلي نه راغلی مېلمه
 وایه د هغه كلي حال څنگه دی؟
 چې څه بدلون پکې راغلی که نه
 د خلقو فکر څنگه خیال څنگه دی؟

اوس هم د هغه ځای لیکوال شاعران
 د افسرانو قصیدې وایي
 اوس هم د هغه ځای خانان ملکان
 ځان درنوي خپلې درنې وایي.

اوس هم د هغه ځای غریب دله دی
 په توك ډوډۍ پردۍ حجرې ساتي
 په شاباسي باندې مرگونه کوي
 شان د خانانو د شملې ساتي.

مجرمان اوس هم سپين سپېڅلي گرځي
 افسران اوس هم رشوتونه اخلي
 سمگلران اوس هم د نوټونو په زور
 د چا ايمان د چا سرونه اخلي.

د هغه كلي نه راغلي مېلمه
 وايه د هغه كلي حال څنگه دی.

هله كې اوس هم د عاشق زندگي
 په غم لرلو اسوېلو کېږي
 اوس هم د مينې د مين زندگي
 په فريادونو په زبیرگو کېږي.

اوس هم د هغه خای د بنكلو فرقه
 د عشقه بود غواړي بهبود غواړي
 د مينانو نه څه بوده كوي
 د محبت د سره سود غواړي

د هغه كلي نه راغلي مېلمه
 وايه زما د لالي حال څنگه دی؟

چرته په لار کوڅه کې ښکاري که نه؟
 څوک يې په ښه بده کې ستايي که نه؟
 زما غزلې خو ترې هېرې نه دي
 د خپل ښاپست سندرې وايي که نه؟

رښتيا! زما هغه ياران څنگه دي؟
 د محبت په لاره سم دي که نه
 د غېرت اور خو يې مړ شوی نه دی
 په مينه هغسې محکم دي که نه.

د هغه کلي نه راغلی مېلمه
 وايه د هغه کلي حال څنگه دی
 چې څه بدلون پکې راغلی که نه
 زما خواري خو اوبو وړې نه ده
 زما محنت څه ځای نيولی که نه.

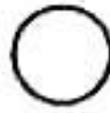
هغه تودې جذبې سرې خو نه دي
 ما بلې کرې ډيوې مړې خو نه دي.

ژوند

د رنځا او د رنگونو
 د وړېم او د گلونو
 د نغمو او د سندرو
 د خوړو خوړو خوړو
 ټول خواږه دښمنان یو شو
 لوی واړه قاتلان یو شو
 د سندرو اور یې مړ کړو
 د رنگونو ښار یې اوسو
 د ښاپښت بازار یې اوسو
 د نغمو ساه یې خفه کړه
 د احساس شمع یې مړه کړه
 نمر یې پټ کړو په تیارو کې
 گل یې ونغښت په اېرو کې

سوز يې وير ساز يې ژړا كړو
 ژوند يې خاورې د صحرا كړو
 د ادم رباب يې مات كړو
 د درخو كور يې ميراث كړو
 د شعور ائين يې خړ كړو
 د احساس مجنون يې مړ كړو
 په خپل خيال يې ځان محكم كړو
 خپل يو بل دښمن يې كم كړو
 خود دوى بده بـلـا ده
 هره تېښته يې خطا ده
 چې د ژوند سازونه، نه مري
 د احساس رنگونه، نه مري
 مينه نه مري ښكلا نه مري
 نغمه نه مري رڼا نه مري
 هغه دوى چې رنځـولي
 هغه دوى چې څوك وژلي
 هغه هغسې ژوندي دي
 زه خبر يم په خبره

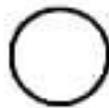
کله وینم په چترال کې
 کلبه اورم د خیبه ربه
 د خپل فکر درخو ستایي
 د نغمو په ژبه وايي
 زه ژوندی يم زه نه مرم
 زه خو ژوند يم زه به څه مرم
 د بنمنانو ته مې وايي
 بدخواهانو ته مې وايي
 چې لږ اور په زخم ږدمه
 نو درتلونکی يم درځمه
 دا خبیره رنوممه
 دا خبیره سپنومه
 چې مړه څوک دي ژوندي څوک دي؟
 لېوان څوک دي سړي څوک دي؟
 دې حساب ته به ځان نیسي
 که څوک مري که پاتې کېږي
 بیا دهر چا لاس آزاد دی
 بیا به گورو چې څه کېږي

خپل پرهرونه کړو ډيوې خلقو
راځي چې سترگې کړو خوږې خلقو

ورکې کړي خپلې مجبوري ورکې کړي
ماتي کړي خپلې زولني خلقو
ما ستاسو مينه ستاسو پت پاللي
ما دنيا پېژني په دې خلقو
ما د سندرو په تار وپيلې
ستاسو د ژوند خوږې قيصې خلقو
زه د فتوو په دهند کې نه پتېدم
زما خبرې پېژندي خلقو
څه چې وم ستاسو د نظره ومه
څه چې مې وي ستاسو مې وي خلقو

مه کړي ما او جانان مه بېلوي
ديار د کلي د کوڅې خلقو.

چې ایمان مې په بڼاپست دی چې یقین مې په سپرلي دی
د چمن غم زما غم دی که په گل که په ازغي دی

د سپرلي تمه گواه ده چې زما د پرهر فکر
د ازغو په څوکو اوسي د گلونو ارمانی دی

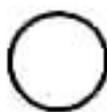
د دنیا بلاغریب دی د دنیا بلا مفس دی
که ددې ښار محتسب دی که په دې ښار کې ساقی دی

څه ناشونی حادثه ده څه نادره المیه ده
زما ژبه د رندانو، اورېدونکی مې ولي دی

په ځان هغسې بې وسه، په زور هغسې غاوره
انسان هغسې نیمگړی انسان هغسې وحشی دی

که تانه اورمه کنهېرم که ځان نه وینم ورکېرم
اتفاق مې مجبوري ده اختلاف مې فطرتی دی

د رڼا په تار تړلی د قامت په صلیب زانگي
صابر هغسې سرکش دی صابر هغسې باغي دی.

خه گلونه په شیشو کې خه گلونه د شیشو وي
ننني ښکلي مخونه، ښاپستونه د شیشو دي

ننني زخمونه خه دي، ننني دردونه خه دي
تصويرونه په شیشو کې، تصويرونه د شیشو دي

خوک د هر چا سره ژاړي، خوک په هر چا پورې خاندي
د چا سترگې شوې د کانو، د چا زړونه د شیشو دي

نه ترې يو خوا خوک پتېږي، نه ترې بل خوا پتېږي شي
د نیتونو دیوالونه، دیوالونه د شیشو دي

د جونگرو دیوې هسې په جونگرو کې زړې شوې
د یارانو ارمانونه، محلونه د شیشو دي

خاموشۍ پکې دېره دي، ویرانۍ پکې اوسېږي
که کورونه دي د خاورو، که کورونه د شیشو دي

ددې ښار غوښې رگونه، ددې ښار خوږمنې سترگې
سرگونه د تارکولو، دکانونه د شیشو دي.

که غزل مې ورتنه ووي که رڼا مې ورتنه ووي
خپل ايمان مې ورتنه ووي خپله ساه مې ورتنه ووي

تورې سترگې په خندا شوه خورې زلفې په شاه لاره
چې بېگناه مې خواله راغله چې بېگناه مې ورتنه ووي

خپل نصيب ته فکر يورم خپلې برخې ته حېران شوم
چې اشنا يې راته ووي چې اشنا مې ورتنه ووي

اوس يو بل ته کتي نشو اوس د يو بله شرمېږو
چې رښتيا يې راته ووي چې رښتيا مې ورتنه ووي

خه کچه شوه خه خفه شوه مخ يې واپروو غصه شوه
چې وعده مې کړه ورياده، بې وفا مې ورتنه ووي

د يوې لارې پښتون يم، په يوه ژبه پوهېږم
چې تپوس يې رانه وکړو، د زړه غلامې ورتنه ووي

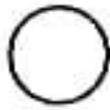
يار مغل وو پښتون نه شو، زه پښتون وم مغل نه شوم
د دنيا يې راته ووي، د دنيا مې ورتنه ووي

د گلونو د بنار خلق، د رنگونو د بنار خلق
په خیالونو کې مې اوسي، د خیالونو د بنار خلق

په رنگونو کې مې ګرځي په زخمونو کې مې اوسي
د ارمان د بڼې گلونه، د یادونو د بنار خلق
په ما هغه ورځ اختر وي، زما هغه خوشالي وي
چې په وینښه چرته وینم د خوبونو د بنار خلق
زه چې ستا کوڅې له راشم زه چې ستا دېوال ته کښېنم
په بتکو پورې ولاړ وي په پارونو د بنار خلق
لېوني تندي اخیستي، لېوني لېوني ګرځي
د اوبو د کلي خلق د سیندونو د بنار خلق
د آسمان په تمه ناستو د آسمانه تمه پرې کړی
د آسمان تمې وژلي په کلونو د بنار خلق
دې بې نومه خاموشی له نوموړی غم پکار دی
چې بې خوده لېوني شي د غمونو د بنار خلق

د دردونو ناخبره د **صابره** څه خبر دي
د صابر په زړه پوهېږي، د دردونو د بنار خلق

د احتساب د سر نشه ماتوم
په تنده نه يم خو توبه ماتوم

د انتظار د خاطر صبر تمام
سر د جانان په دروازه ماتوم
د مجبوري هره سودا خوروم
د بي وسي هره پنجره ماتوم
تاته يې يو څه ماته بل څه ووي
دا دروغژنه آئينه ماتوم
د محبت د ارمان هره تنده
ستا د قامت په تاتره ماتوم
ورېځې راغلي مېځانې ته ځمه
خدايه! توبه مې ده توبه ماتوم

ساقې په سترگو کې نشه راکوه
پياله دې سر و خوري پياله ماتوم.

د انتظار جذبه سره بڼه نه ده
د پرهر څړيکه مې اوډه بڼه نه ده

د غرمې تاو بڼه نه دی توره به شې
د غرمې مه راځه غرمه بڼه نه ده
واعظه مه کوه ستومانه به شم
د ځوانۍ ورځې دي توبه بڼه نه ده
د تور اوربل توره ما مه يروه
زه کله روغ ومه که شپه بڼه نه ده
د محبت لېونې چا وژلي
د اشنا هسې حوصله بڼه نه ده
شونډې دې رپي چې خبرې کوي
قاصده بنکاري چې قيصه بڼه نه ده
د سبا ستوري ته څه ونه وايي
بله ډيوه بله لمبه بڼه نه ده

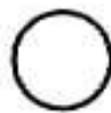
نن به دې زړه ځان سره وړي **صابره**
نن يې د سترگو اراده بڼه نه ده.

د ژوند آهنگ د ژوند نغمه بدلوي
حالات بدلېږي زمانه بدلوي

څوك چې په ژوند كې څه بدلون غواړي
اول به خپله رويه بدلوي
هر څوك د خپل ساقې د نومه سترې
هر سړې خپله مېخانه بدلوي
اوس خوتيارې هم د رڼا د يرې
هره شپه نوې لوبته بدلوي
وخت چې بدل شي نظريه نوې شي
ژوند چې بدلېږي فلسفه بدلوي
په يوه منډه بدلېدونكې دنيا
د زندگۍ هره رشته بدلوي
موږ لا په زمكه د شپې ځاى نه مومو
خلق سپوږمۍ ته ځي نشه بدلوي

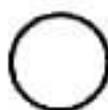
جانان يې هغه، انتظار يې هغه
صايد د مينې طريقه بدلوي

په پرهرونو کې سپرلي ساتمه
ژوندي غمونه دې ژوندي ساتمه

زه بې پروا يم خو پروا مه کوه
د گودر لاره به سهي ساتمه
خان مې پرې اوسو تا پرې نه سهزمه
په زړه دننه اسويلي ساتمه
ستا د راتلو پورې به صبر کوم
ستا د وعدې سره ياري ساتمه
نور مې په دې کلي کې څه پاتې دي
هغه کوڅه هغه بتکي ساتمه
د ارمانونو د سپرلي په تمه
شپلونه څارمه ازغي ساتمه

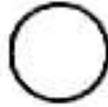
د محتسب د نيتنه وويرېدم
نور به په سترگو کې ساقي ساتمه.

دلته امکان دی د سپرلي د سحر
دلته استازی ځي راځي د سحر

خدای خبر ته او سپرلی څه د یو بل
ستا لېونی شو لېونی د سحر
په هغو زلفو کې خوبونه اوده
په هغو سترگو کې مستي د سحر
د انتظار د شپې تمامه دنیا
شوگیری سترگی اسویلي د سحر
ستا د بناپست د سپرلي ذکر کوي
څوک په دې لار گلونه وړي د سحر
د شپې غمونه پکې نه پتېږي
د زړه زخمونه چې ورځي د سحر

نننۍ شپه یې د **صابر** سره وه
خدايه! چې څنگه به پاسي د سحر.

گران دي په گرانه لاره تله د شعور
خوبې خواری نه شي خواره د شعور

زما یارانو په ما زړه مه سپزی
ما سره هغسې ډېر شته د شعور

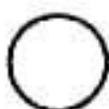
زه یې د خان په معنی پوهه کړمه
ما سره بس دی دومره بڼه د شعور

ما په هیڅ هسې یقین نه دی کړی
ما په شك وخواړه خواره د شعور

د حیرانۍ خبره ده او که نه
په دې ازغنو لارو تله د شعور

ما په دې خاوره هسې زړه نه تړه
ما په کې څه نه څه لیده د شعور

د نن په سترگو کې مستي د سبا
د ژوند د نن په مخ کې سره د شعور

هم ته او هم دې تلوسه رنگينه
ستا د نوم هره تماشه رنگينه

د حسن هره تماشه د ليدو
د مينې هره حادثه رنگينه
په هغو زلفو ماښامونه آباد
په هغو سترگو مېخانه رنگينه
اوس په هغې کوڅه سپرلي څه کوي
هغه خو ستا ترسره وه رنگينه
په ما د مينې محفلونه آباد
په تا د ښار هره کوڅه رنگينه
چې په رنگينو تماشو واورمه
ساقی راواړوه نشه رنگينه
ستا د خورو زلفو په لويه سودا
زما د عمر سلسله رنگينه

عقل په نوې تماشا اړوم
څښمه پرې ستا د خيال نشه رنگيه.

رنگونه پېژنم رڼا پېژنم
 محبت پېژنم بنکلا پېژنم

ته مې سودا ته مې دنيا د مينې
 خپله سودا خپله دنيا پېژنم
 ماته د نور نصيحت څه ضرورت
 زه مينه پېژنم، اشنا پېژنم
 د خورو زلفو هسې نه بوړنېږم
 بلا دې واخلمه بلا پېژنم
 مه کوه مخ په پلومه پټوه
 بڼه خو مې پېژنې چې تا پېژنم
 دا دې دروغ ووي چې ياد مې نه دي
 يه دروغژنه! زه رشتيا پېژنم

غم خو مې دا دی چې گناه نه کوم
 غضب خو دا دی چې گناه پېژنم.

نور مې د سترگو خوږېدو څوك دي
زما بغير ستا د بڼو څوك دي

زما د زړه په اور كې زه دېره يم
په ما د زړه د سوزېدو څوك دي
زموږ د شپې شوگيرې هسې عادت
گنې زموږه د راتلو څوك دي
دلته كې هر سرې خپل غم اخيستی
دلته د بل د غم د وړو څوك دي
لاخو دې نه كېږي باران د ميو
لا د نشې څوك دي د څښو څوك دي
د منزل نښې ته به څوك ورسې
په گرانو غرونو د ختو څوك دي

صابره موږ د ژونده څه خبر يو
موږ ته ددې كتاب لوستو څوك دي.

د یو بله خبر یو د یو بل په زړه پوهېږو
خو یو بل ته کتی نه شو د یو بله شرمېږو

په بل هنر په بله دعا خدای خبر که روغ شو
د مینې په اور سوي یو په مینه به رغېږو
رقيب سره به گورو د رقيب خبره نه ده
په مینه کې د مینې د یارانو نه یرېږو
دنیا راته ولاړه وي دنیا راته پسخېږي
چې زه او هغه ناست یو سره خپلو کې گډېږو
زموږ د بیلېدو نظاره هم د تماشو وي
ودرېږو، روانېږو، خو ودرېږو روانېږو
د سترگو دا یوه نیکی دې ډېره ده لوگی شم
پناه راکړي چې کله د حالاتو نه پتېږو

صاید ته د توبې خبره مه کوه ناصحه
په مینه کې پښتو کوو که مرو که پاتې کېږو.

لوبه

د تنکی مینې تنکي زخمونه
په زړه مې بل دي سره انگارونه

د تنکی مینې خوږې خبرې
لکه غزلې لکه سندرې

کله اورونه کله گلونه
په زړه مې بل دي سره انگارونه

په هر پرهر کې د لمبو شور دی
د هر یو زخم په خوله کې اور دی

نه مې آرام شته نه مې خوبونه
په زړه مې بل دي سره انگارونه

نه مې آرام شته نه آرام غواړم
خوك يادومه خان سره ژاړم

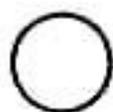
دغه مې ژوند دی دغه وختونه
په زړه مې بل دي سره انگارونه

دغه مې ژوند دی دغسې يمه
په تصور کې راتولومه

د خورو زلفو خواره تارونه
په زړه مې بل دي سره انگارونه

د خورو زلفو په تار يې پېرم
يوازې ناست يم خان سره شمېرم

د پرهر خړيکې د زړه زخمونه
په زړه مې بل دي سره انگارونه.

مانه زما د زره رضا اخلي
زما خوږمن زمانه ساه اخلي

هر څوك زما په زړه کې تا لټوي
هر څوك زما د ژونده تا اخلي

ستا په نوم ستا په محبت مې وژني
زما قاتل زما دعا اخلي

ارمان مې څي چرته صحرا لټوي
لېونۍ كلۍ پرېږدي تا اخلي

دغه يوه مينه مې ټوله دنيا
دنيا ظالمه رانه دا اخلي

تا رانه ولسې بېلوي وختونه
ازار مې ولسې خامخا اخلي

د زړه د حاله يې دنيا خبروي
د گل پرهر د گل حيا اخلي

دلته خودا هم غنيمت وگڼه
چې ياران سر خوزوي ساه اخلي

چرته چې څوك د مينې ذكر كوي
صايرره! نوم پكې زما اخلي.

د یار د مخه یرېده شرمېده
زړه مې پښتون و درزېده شرمېده

زما د زړه درزا یې وپېژنده
وړوکی نه و پوهېده شرمېده

نن یې د خپله ظلمه کرکه وشوه
زما زخمونه یې کاته شرمېده

مخې له راغی مخامخ ودرېده
نه اوړېده نه ستنبده شرمېده

اشنا د خپلې بې لوظی د یرې
زما د سترگو پتېده شرمېده

سترگو دې داسې اثرې غوندي که
زړه مې د خانه یرېده شرمېده.

د گل په رڼک د پرهر خوله ترمه
د لېونۍ په وعده زړه ترمه

په خړیکو پیرم د پرهر گلونه
د اسوېلو په تار یې نه ترمه
د زړه رڼو لکه تاوونه ورکړم
ستا د غم غرونه پکې و ترمه
د بلې هرې بلا خان خلاصوم
په غاړه ستا د سر وینبته ترمه
د کوم کوم یاده به دې زړه صبروم
سترگې په کوم کوم خای کې و ترمه
څه په کچه رنګونو تېر وتمه
څه په بې لوظه سترگو زړه ترمه
کمځۍ یې وسپړدې موسکۍ شوه وې وی
نن به دې وژنم چې دې و ترمه

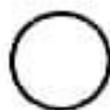
ستا د سودا مزی مې هم وشلوه
اوس به د ژوند گریوان په څه ترمه

دومره بي مخه بي نوا هم نه وم
چې د ساقي سره آشنا هم نه وم

ستا د خورو زلفو د زور به نه وم
خو د حالاتو د خندا هم نه وم
ستا د قامت د صليب سوري خو و
داسې بي ياره بي آشنا هم نه وم
چې ستا يو قهر به د كاره وېستم
داسې آسان داسې وپړيا هم نه وم
ستا نه كه بېل وم ستا په زړه كې ومه
ستا نه جدا وم خو جدا هم نه وم
ستا په رڼو سترگو تېروتي ومه
خو داسې بڼكاري چې خطا هم نه وم

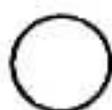
چې ستا د ياد ډيوه مې هم وژله
غم ته دې دومره وار خطا هم نه وم.

يا به نظر يا به همه بلوم
مخ ته دي بله ډيوه نه بلوم

نن د ارمان په څلي شپه تېروم
نين د يادونو شمعي بڼه بلوم
ستا د خورو زلفو تارونه شمارم
د خپل وجود هره ذره بلوم
په هره لاره د چا پلونه څارم
په هر قدم د زړه ډيوه بلوم
د محبت د خاطر بله شمع
د مېخاني په دروازه بلوم
ورپځي توري شوي تياره جوړه شوه
د جانان سترگو ته همه بلوم

باران ورپري انتظار دی شپه ده
په ډيوه څه باور دی زړه بلوم.

كاواك كاواك اوتر اوتر بنكارم
ستا د رينو سترگو نظر بنكارم

خبره اوس د پتولونه ده
ستا په كوڅه كې لكه لمر بنكارم
خپلو همزولو ته په خپل كلي كې
ستاسو د كلي مسافر بنكارم
ستا د بنو بلا وهلي يمه
توتې توتې پرهر پرهر بنكارم
ستا د قامت سيوري په سر گرځوم
د بلې مينې لاس په سر بنكارم
ستا د نظر د جهالت ته توبه
زه ورته هغسې كافر بنكارم

په ژوند مې هغسې لښكرې كوي
مغل ته هغسې خپېر بنكارم.

سوال

که د خوب لیده رښتیا وي
زما هر خوب دې دروغ شي

ما د توري شپې په زلفو
څه بلا خوبونه وليد

ما د دې دنيا دمخه
د دنيا خوبونه وليد

خوا په يو خوب کې ته نه وي
لکه هېڅ چې زمانه وي

ما په چغو چغو ووي
که زما خوبونه دا وي

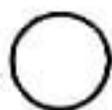
زما هر خوب دې دروغ شي
که دخوب لیده رښتیا وي

چې په کوم خوب کې تا وينم
هغه خوب دې راله راشي

که خوبونه رښتیا کېږي
هغه خوب دې په رښتیا شي.

د هر خوب سود مي په تا دي

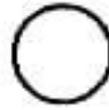
په زولنو پرهرونو
 که د هر گل پهي ردمه
 که په هره مېخانه يم
 که د هره جامه څنمه
 که د هر بنکلي په غېر کې
 لکه سور ستار غږېږم
 لکه مسسته نغمه رېم
 لکه نوی تار تېږم
 که د هر ازغي زارېږم
 که د هر گل خوا کې ناست يم
 که د چا په بڼو خوږ يم
 که د چا په لېچو ملاست يم
 خود زړه سود مي په تا دي
 د ارمان نظر مي ستا دي
 د هر خيال خاطر مي ته يې
 د هر خوب سود مي په تا دي.

زه دې زما په رضا وترللم
په خورو زلفو چې تا وترللم

په ما بلا مهرباني د بشکلو
چا لېونی کړمه چا وترللم
د کلي خلقو خو په کانو ویشتم
ستا لېونی ومه تا وترللم
چې خوزېدمه خلقو وليدمه
چې پاڅېدمه دنيا وترللم
نن دې په کومه گناه ونيومه
نن دې په کومه خطا وترللم
سترگو دې څنگه بڼه په نخښه کړمه
ځان ته يې څنگه رسا وترللم

هر دار له خپلې خوږې مينې بوتلم
هر غم ته خپلې وفا وترللم

گلونه پېژنم سپرلی پېژنم
د یار د کلي هر سپرلی پېژنم

هر مازیگری مې ستا په نوم لیکلی
هره ذره ستا د کوڅې پېژنم

ما پکې درنگ له لایونی وکینه
زه د گودر مازیگری پېژنم

په هغو سترگو کې څه داسې اثر
هم پرې تېر وځم هم یې بنی پېژنم

مه کوه په زلفو به دې اور ولگي
د خپل زړه زور خپل اسوبلی پېژنم

په سپېلتو مې سترگې مه ترخوه
د محبت د اور لوهگي پېژنم

په ما يې سل زر ازمېښتونه كړي
ما تيارې پېژني، تيارې پېژنم

ډېرې خوږې دي خو خوږمنې نه دي
ددې بې خوږو خلقو خولې پېژنم

زما نه لرې به خوشحاله نه شي
زما **صابر** زه د نژدې پېژنم

د خپلې مينې امتحان اخلمه
د لېونتوب د تبې تاب گورم
نن به د زړه په سترگو ټكې ټكې
ستا د يادونو د كتاب گورم.

په قصد خورې زلفې په شا اړوي
هسې مې کفر ته اشنا اړوي

هره خبره مې تاله ترغه کړي
سترگې دې هر څه په خدا اړوي
ستا د خورو زلفو بلا واخلمه
په تورو غرونو مې بلا اړوي
د نفرتونو گنهار واعظان
موربه د مينې د گناه اړوي
يا لېوني دي يا مې نه پېژني
څوک چې زما د لارې ما اړوي
يوه نشه ده چې مې درد اړوي
يوه خدا مې د ژړا اړوي

سترگې مې خامخا خوږې شي په چا
دچا په جنگ مې خامخا اړوي

د هغه بنكلي د يادونو باران
په زړه مې بنكې شو د گلونو باران

خدايه په دې مېخانه ووروي
د محبت د شرابونو باران
پرېرېده چې پرېوځي د نفرت برجونه
راشه چې راشي د گلونو باران
مه څه چې نه ځي د سپرلي وريځې
خانده چې بنكې شي د رنگونو باران
څومره خواږه شو ستا د ياد بادونه
څومره بڼه لگي د زخمونو باران
په سړني ژمي سوکړه د ديدن
په سړني كال د غمونو باران

په پرهرونو کې گلونه کرو
په زړونو غواړو د دردونو باران

فطرت

که نغمې ټولې گونگۍ شي
که سازونه زنجیري شي

د گلونو بې وسي شي
تکلونه تېزندي شي
پرهرونه ټول اوده شي
ارمانونه ټول کانه شي
خړیکې خړیکې زړونه بڼه شي
د دردونو ادې مړه شي
خوبیا هم چرته څه کېږي
خوبیا هم جهان بدلېږي
چرته ورپېږي پانه
چرته وځاندي گلونه

چرته وغږېږي سترگې
چرته وڅوږېږي غرونه

شک او شعور

ماد خپل زړه تسلی له
د خپل ذهن آگهی له
د دنیا بلا علمونه
د علمونو کتابونه.

د نظر غېږې له راوړه
د پرهر غېږې له راوړه
خوا زما چې څه پکار وو
خوا زما چې څه پکار وو.

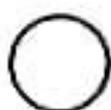
په دې يو کتاب کې نه وو
په دې يو نصاب کې نه وو
تسلي مې چا ونه کړه
آگهي مې چا ونه کړه.

چې د هرڅه ناپوره شوه
چې د هېچا نه ونه شوه.

د خپل خيال سره جدا شوم
د خپل زړه سره صلا شوم
يوه لاره مې بنا کړه
يوه لاره مې پيدا کړه

دا اوږده لاره د شك ده
نهغه لاره د درك ده.

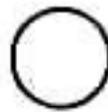
شك كه هرڅو د زړه نول دی
خوابي شكه څه معقول دی
چې په شك شعور موندی شي.

نغمې نغمې نشې نشې خبرې
ستا د خوږې کوکۍ خوږې خبرې

په تمامي عمر کې نه ختمېږي
د محبت د يوې شپې خبرې
په خوله مې هغسې نيمگړې گيلې
په زړه مې هغسې پرتې خبرې
زه به تر کومې سموم خبره
تا قسم کړی وړانوي خبرې
زه به د زړه خبره څه وکړمه
ته چې په سترگو کې تلې خبرې
اوس نه ساقي شته نه محفل نه ډيوې
څه چې وې ستا ترسره وې خبرې
قاصده هسې قصه مه اوږدوه
پی مخي نه کوي اوږدې خبرې

نن به دې غم نوی کوم **صاير**
دریادوم هغه زړې خبرې

درد مې اسویلی کره بیا که خې نوڅه
خان ته مې لوگی کره بیا که خې نوڅه

ته او بیا راتله په عقل گرانه ده
نن مې لېونی کره بیا که خې نوڅه

ووايه رښتیا که خپلېدی نه شو
خیر دی ما پردی کره بیا که خې نوڅه

تندی ته مې وگوره طاعون نه شې
شونډې مې لوندې کره بیا که خې نوڅه

سترگو له مې لږ غوندې خوب راوله
ورکې شوگيرې کره بيا که خې نوڅه

شپه ده شوگيره ده څه معلومه ده
ډکې پېمانې کره بيا که خې نوڅه

مينه څه ده؟ گل زه او ته څه يو
پوه مې لږ په دې کره بيا که خې نوڅه

کېنه د **صايد** په خوا کې کېنه لږ
ورکې يې گيلې کره بيا که خې نوڅه

تا په رښتيا محبت څه ليدلی
ته په رښتيا محبت نه پېژنې
ته د وعدي په معنی څه پوهېږې
ته د وعدي احترام څه پېژنې

قطعات

ستا د بناهست قصه دې بيا نوې شي
 په ما دې بېرته لېونتوب راشي
 زه د عمرو نو شو گيرو خپلې
 څنگل سنگزنه كړه كه خوب راشي.

په غم كې ته يې په نغمه كې ته يې
 ته چرته يې چې په نشه كې ته يې
 اوس خو چې هر څنگه يې هر چرته يې
 زما د زړه په آينه كې ته يې.

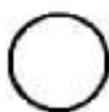
خلقو ته څه وايې چې څه شوي دي
 زړه خو چې څه شوي دي بڼه شوي دي
 د محبت باران چې چرته شوی
 هلته په كانو كې اوبه شوي دي.

تاته لوگی نه شو سپلنی نه شو
عقل دې سر و خوري لېونی نه شو

زړه د لویو لویو حادو بلد
ستا د یو نظر د تماشې نه شو
ستا د انتظار پښتو نیولی زړه
ډېر که وینې وینې شو خو توی نه شو
هغه شپه مې ستا په غم کې ټول وجود
خریکه وه که درد و پېژندی نه شو
نه گلله که ستا د مخ رڼا نه وه
فکر مې آسمان ته رسېدی نه شو
دې سپرلي ته څنگه دعا وکړمه
یو ارمان مې هم پکې زلمی نه شو

ته ورته په سترگو کې موسکی خوشه
نه به وي **صاحب** که درلوگی نه شو

بی تا کہ هرڅه و خو هېڅ هم نه وه
دنيا که هرڅه وه خو هېڅ هم نه وه

ستا خورې زلفې يې راټولې نه کړې
سودا که هرڅه وه خو هېڅ هم نه وه
ستا د قامت د صليب ويرېده
گناه که هرڅه وه خو هېڅ هم نه وه
د مينې ټکي پکې نه شولوستي
رڼا که هرڅه وه خو هېڅ هم نه وه
نه يې سپرلی که نه يې اور وکرو
وفا که هرڅه وه خو هېڅ هم نه وه
ستا د بنکلا گل پکې نه ټوکېده
صحرا که هرڅه وه خو هېڅ هم نه وه

د خاموشي په ژبه نه پوهېده
ژړا که هرڅه وه خو هېڅ هم نه وه.

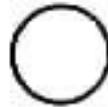
څومره خواږه دي څومره بڼه ملگري
د محبت د بڼار درانه ملگري

چې دغه لار د منزل ده او کنه
هسې بې خايه نه شي مړه ملگري
يارانو دوی ته به څه صبر کوو
پرېږدئ چې پاتې شي بې زړه ملگري
ستوري، سپوږمۍ، لويه شپه، لار او صحرا
د مسافر زړه بلا څه ملگري
گل، سپرلی تمه انتظار او ځواني
ستا د وعدې په لاره تله ملگري
د ژوند په هر قدم په هره لمحده
د مينې خوږه زه او ته ملگري

څومره په گرانه وو راغونډه **صابره**
څه په اسانه شو خواږه ملگري.

سندرہ

په زړه مې بنکې شول د يادونو بارانونه، جانانه
 نه راځي خوبونه
 بيا راتازه شو زاره شوي پرهرونه، جانانه
 نه راځي خوبونه
 زاره زخمونه مې تازه شو
 هغه دردونه دوباره شو
 څنگه اوده شم څنگه وکړمه خوبونه، جانانه
 نه راځي خوبونه
 زړه مې نری نری خوږېږي
 سترگې مې اور کوي سوزېږي
 په پرهرونو کې رانگارمه دردونه، جانانه
 نه راځي خوبونه
 اوس د خوبونو نه يرېږم
 ستور و ته گورمه بوږنېږم
 د زړه د درده تاووم تلي پيرونه، جانانه
 نه راځي خوبونه.

ستا د وعدو خبرې پټې ساتو
د پټېدو خبرې پټې ساتو

د پرهرونو خولې گنډلې گرځو
ستا د بڼو خبرې پټې ساتو

خپلې به څه وايو چې خپلې مو دي
مور د پردو خبرې پټې ساتو

په تورو زلفو مو قسم خوړلی
د سپينو خولو خبرې پټې ساتو

د واعظانو د فتوو د يـري
د مېخانو خبرې پتې ساتو

د سپکو خولو د شره ويرېدو
اوس د زړگو خبرې پتې ساتو

د زړه د درده خلق نه خبروو
په اسوېلو خبرې پتې ساتو

خلق زموږ رنگونه وپېژني
موږ که هرڅو خبرې پتې ساتو.

زه د خپل زړه زخمونه پټ ساتمه
 زما په سترگو کې به وينې نه وي
 د محبت په سيند مې زړه وينځلی
 زما خبرې هسې سپينې نه وي
 چې د وهمونو د تيارو پرېرې
 په هغو زړونو کې به مينې نه وي.

د محبت په خوږ مې بناد ساتلی
 ما د خپل زړه کلی اباد ساتلی
 په هره څرېکه مې ستا نوم ليکلی
 په هر پرهر کې مې ستا یاد ساتلی.

ژوند دی حوصله ده هرڅه هرڅه ده
 تشه د ځوانۍ د ټال جوتیه نه ده
 عقله د دليل په ټول يې مه تله
 مينه خو احساس دی فلسفه نه ده.

سـنـدره

په گودر بل شو د رنگونو مشالونه
مازینگر دی، سپرلی دی
په اوبو جوړ شو د گلونو تصویرونه
مازینگر دی، سپرلی دی.

منگی دې پېغلی دې گودر دی
داسې موسم داسې منظر دی
خاندې که گل دی که پرهر دی
لوپتې الوخي که الوخي رنگونه
مازینگر دی، سپرلی دی.

چرتسه د مینې ساز غږېږي
 څوک د گلونو نه تاوېږي
 څوک د منگي سره گډه پېږي
 څوک د خدا په تار کې پيري پردي زړونه
 مازيگر دی، سپرلی دی.

سپرلی گلونه دي وږمې دي
 بناېست اورونه دي لمبې دي
 مينه سندرې دي نغمې دي
 څوک غږوي د محبت خواږه سازونه
 مازيگر دی، سپرلی دی.

د زړه غموننه سپکومه ځمه
چرتنه په لپو لپو څښمه ځمه

په رڼو سترگو يې ايمان راوړمه
هغه پي مخي له ورځمه ځمه

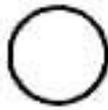
د ریا خېرې پورې نه پرېږدمه
زړه په شرابو لمبومه ځمه

ستا د بې سره سترگو اور اخیستی
خپل پر هرونه بلومه ځمه

د هغه گل د محبت دمخه
په ازغو سترگې لگومه ځمه

دلته د مینې دنیا نه جوړېږي
ځان ددې بناره صبرومه ځمه

ستا په خورو زلفو کې خای نه شومه
د زړه توتې راټولومه ځمه.

يوه ناخاپه حادثه د نظر
مینه یو ټول یوه ټوله د نظر

ستا د بنو د زور خونه وه که نه
هر خو که بڼه وه حوصله د نظر
زړه ته مې لږ د سترگو زور وښایه
پرهر لاه وروړه لمبه د نظر
ساقی په نورو نشو اور لگوه
په ما ختلی ده نشه د نظر
پرېږده چې وسوځمه اور واخلمه
نن به دې گورم تماشه د نظر
نن مې د زړه په دنیا اور لگوي
نن یې بدله اراده د نظر

تا ورته هغه شپه بې لوظه ووي
صابره! تاته یې غوسه د نظر.

چې زما د پرهرونو مېلماننه دي
ستا يادونه که دردونه دي خواږه دي

زموږ زړونه چې د بل رضا ته گوري
په سينو کې که زموږ يې زموږ نه دي

هغه خلق د مينو رهبران شول
چې د مينې د مسلکه خبر نه دي

په دې ښار کې به سړي سړي ته گورې
ددې ښار بلا سړي، سړي خواږه دي

د يارانو خولې به څه باندي خوږې شي
که حالات هغسې زهر دي تراخه دي

لويو لويو حادثو ته مخامخ يم
ستا وړې وړې خبرې مې په زړه دي

چې په ښکلو پسې تلي هغه ورك وي
چې د ښکلو چا منلي هغه مړه دي

په ساده ساده كتو د سړي زړه وړي
دا واړه واړه پي مخي ډېر پاڅه دي

د **صابد** غوندي بې سره لېوني له
د الفت په زرخيرونو تړل ښه دي

قطعه

چې خپل قسم خپله وعده ماتوي
په زړه يې څه دي چې مې زړه ماتوي
خدايه د ښکلو زړونه ودردوي
چې د مينو زړونه، نه ماتوي

سنڌره

زه په اختر کي د جانان کلي ته ځمه
زه د جانان کلي ته ځمه
په ځان د هغه کوڅو خاوري بادومه
زه د جانان کلي ته ځمه.

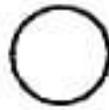
د هغه کلي په کوڅو کي ما محبت کړي دي
په د کانونو په حجرو کي ما محبت کړي دي
هلته ورځم د محبت رنگونه وپرمه ځمه
زه د جانان کلي ته ځمه.

هلته به هغسي ولاړ وي خواږه خواږه بادونه
بي محبته به لتار وي خواږه خواږه بادونه

زه د زړه څړيکې پر هرونه بلومه ځمه
زه د آشنا کلي ته ځمه.

ياران به ټول په انتظار وي زما په تمه به وي
صابره ماته به ايسار وي زما په تمه به وي
زه د يارانو مينې نه کچه کومه ځمه
زه د جانان کلي ته ځمه.

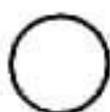

چاته نظر چاته لېمه ووايو
 څه نه څه هر ښكلي ته ښه ووايو

سپرلي مې لاد زړه سودا زياته كړه
 نصيبه! چا چاته سپېره ووايو
 هم انتظار، هم ملامته په ما
 د جانان دې عادت ته څه ووايو
 كوم ستوري ستا د جبين خال وگنم
 كوم گل ته ستا د حيا سره ووايو
 چې نه سپوږمۍ شته نه وږمه د چمن
 جانان ته حال دچا په خوله ووايو
 په سړني سپرلي كې خاورې مينه
 د سړني سپرلي به څه ووايو

پرېږده چې زړه د رقيبانو وچوي
 راځه چې يوبل ته د زړه ووايو

د انتظار جذبیه سره بڼه نه ده
د پرهر خړیکه مې اوده بڼه نه ده

د سبا ستوري ته څه ونه وایې
ډیوه به ووژنو ډیوه بڼه نه ده

د غرمو تاو بڼه نه دی توره به شې
د غرمې مه راځه غرمه بڼه نه ده

شونډې دې رپي چې خبرې کوي
قاصده بنکاري چې قصه بڼه نه ده

واعظه مه كوه پنبه مانه به شم
د خوانی ورځې دي توبه بڼه نه ده

د محبت لېوني چا وژلي
د آشنا هسې حوصله بڼه نه ده

د تور اوربل توره ما مه يروه
زه كله روغ ومه كه شپه بڼه نه ده

نن به دې زړه خان سره وړي **صابره**
نن يې د سترگو اراده بڼه نه ده.

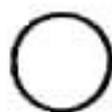

سور

اشنا كه هرڅومره بې سوده شي هم
د چا په بدو ورځو سود نه شي
هغه كه هرڅو زما بڼه نه غواړي
زما په بدو ورځو سود نه شي.

سنره

راشه چې وپېرو د زړونو پرهرونه، اختر دی
 یو بل له جوړ کړو د گلونو امپلونه، اختر دی
 خان سره ډېرې قصې راوړه
 راشه زموږ کلي ته راشه
 په زړه راجمع گیلې راوړه
 راشه زموږ کلي ته راشه
 چې راتاوده کړو د یادونو محفلونه، اختر دی
 یاران که هرڅو مرور وي
 په اخترونو کې پخلا شي
 خپگان که هرڅو زورور وي
 په اخترونو کې پخلا شي
 راشه چې یو بل ته لوڼگی کړو نظرونه، اختر دی
 زموږه مینې چې پخلا شي
 خلق دې هرڅه هرڅه وایي
 زموږه زړونه چې صفا شي
 خلق دې هرڅه هرڅه وایي
 موږ زنگوو د محبت خیالي ټالونه، اختر دی

زما وجود شوې زما ساه نه شوې
زما آشنا، زما آشنا نه شوې

دا بې هسې نه ده نو څه دي آشنا
زه چې لمبه شوم ته رڼا نه شوې

ماته خپل ځان او ځان مې ته گڼلې
ته د خپل ځان وې ته د چا نه شوې

سم د ما بنامه دي وعده کړې وه
خو تر سحره راپيدا نه شوې

بڼه ده چې دومره خو دي وپېژندم
مخې له راغلي وار خطا نه شوې

زه وسوسو په مخه واخيستمه
تا شونډې پرانستې گويا نه شوې

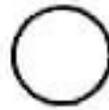
زه دې خپل ځان ته ملامتہ کړمه
د يار بلا زما بلا نه شوې

سترگې يې بيا هم پښتنې وې که نه
بې وفا شوې، خو بې حيا نه شوې

زړه د بلا خبرو مې ومينځلې
خود وهمونونه صفا نه شوې

تاد صابر لېونتوب څه وليده
ته د **صابر** د زړه سودا نه شوې.

د وریلونو د گلونو قیصې
زما په زړه د بهارونو قیصې

په خندنو سترگو کې وخنډوه
د زلزلو د تندرونو قیصې

په مـا راوروه ووروه
د محبت د شرابونو قیصې

اوس هم خوږې لگي خوږمنې لگي
د هغزورانو گودرونو قیصې

راوېټوې مې د مودو دردونه
رایادوې مې د کلونو قیصې

په بوړنېدونكو اسوبلو كې پټې
د ترهېدلو نظرونو قصې

زه د سپوږمۍ په رڼا وپېرمه
د درد په څريكو د زخمونو قصې

زما د زړه د هر پرهر په ژبه
د تېر سپرلي د ماښامونو قصې

صابره هېرې كړه كه هېرې دې شي
د تودې غېرې د خوبونو قصې

حقيقت

ما وې چې څه ورځه په مخه دې ښه
نه مې څه يې او نه دې پېژنمه
هغه وې ته به زما صبر نه شي
زما **صابره**! زه دې پېژنمه.

سندرې

په کابل مه وروئ

مه وروئ

نور د بارودو باران مه وروئ

کابل زموږ د مينې کور دی

مه وروئ

کابل زموږ د سترگو تور دی

مه وروئ

نور د اورونو باران مه وروئ

په کابل مه وروئ

بمونه مه وروئ

په کابل مه وروئ

کابل په دې دنيا است دی

مه وروئ

زموږ بڼا پست زموږ زينت دی

مه وروئ

اورونه مه وروئ
 په کابل مه وروئ، مه وروئ
 نور د بارودو باران مه وروئ
 د کابل ټول گلونه ستاسو
 مه وروئ
 د کابل واورې غرونه ستاسو
 مه وروئ، مه وروئ
 لېونو مه وروئ
 په کابل مه وروئ
 نور د بارودو باران مه وروئ
 د کابل ټولې مینې ستاسو
 مه وروئ
 دا وجود ستاسو وینې ستاسو
 مه وروئ
 راکټې مه وروئ
 بمونه مه وروئ
 په کابل مه وروئ
 د کابل وینه پښتنه ده
 هسې یې مه تویوئ
 د کابل مینه پښتنه ده

هسې يې مه سپکوي

مه کوي، مه وروي

په کابل مه وروي

نور د بارودو باران مه وروي

کابل که وران شو ټول به ورک شي

مه ورکوي

ځانونه مه ورکوي

ټول به په ټوله دنيا سپک شي

مه سپکوي

ځانونه مه سپکوي

ځانونه مه ورکوي

ځانونه مه ورکوي

بمونه مه وروي

راکتې مه وروي

په کابل مه وروي

نور د بارودو باران مه وروي.

ظالمه ياره په ما زړه وسپزه
 مخې له مه راځه چې نه دې وينم
 زما د زړه هغه زاړه زخمو نه
 تازه شي وينې شي چې ودې وينم.

هغه چې خلقو به وې نه رغېږي
 خبر يې يار! هغه سپړی روغ شو
 اوس ستا په نوم اورېدو نه بوږنېږي
 په تا مين ستا لېونی روغ شو.

څنگه **صاحب** څومره هوښيار ومه زه
 زه په هوښيارو سترگو نه تېر وتم
 دې حادثې ته فکر وړی يم
 په يو ساده نظر په څه تېر وتم؟

هوت اتيڪ

هغه زره چي شور و شر و
اور اخیستی سمندر و

غور ڄنگونہ و و سیلاب و
د نادرہ مستی تاب و
لرزیدہ بہ درزیدہ بہ
خوزیدہ بہ رپیدہ بہ
لکہ ڇریکہ پہ سینہ کي
لکہ پرق پہ آئینہ کي
هغه زره داسي بي زره شو
چي د مرگ پہ خوب اوده شو
نہ ڇہ ژاري نہ ڇہ ستايي
نہ ڇہ غواري نہ ڇہ وايي
لکہ کانی پہ سینہ کي
لکہ داغ پہ آئینہ کي

نور خوبونہ نہ وینم

نور خوبونہ، نہ وینم نور غمونہ، نہ کوم
نور پالونہ، نہ گورم نور وهمونہ، نہ کوم

ہر خہ دروغ وختل

یو خوب مہی ربتیا نہ شو

نور خوبونہ نہ وینم

نور پہ خہ باور وکرم خنگہ دروغ و منم؟

نورہ دزہ نہ اورم نورہ دزہ نہ منم

نور لہونتوب نہ کوم

نور خوبونہ، نہ وینم

یو خوب مہی ربتیا نہ شو

نور به په خوبونو کې مخ د اشنا نه وينم
بيا به په گلونو کې يار په خدا نه وينم

يو پرهر مې روغ نه شو

يو خوب مې رښتيا نه شو

نور خوبونه نه وينم

هر پرهر مې هغسې څړيکې کوي اور کوي
خوږ څيگر مې هغسې سترگو ته پېغور کوي

خان ته ملامته شوم

يو خوب مې رښتيا نه شو

نور خوبونه، نه وينم.

قطعه

زه د خپل بناړ د خپلې خاورې سپرلي پېژنمه
ماته د نورو د سپرلو خبرې ځله کوي
واعظه! ته زما د بناړ بناپېری څه پېژنې؟
ماته د چين د بناپېرو خبرې ځله کوي.

ستا د قامت ستا د وریله بلا
په ما پرېوتې خو خو ځله بلا

مه په خورو زلفو دې لاس مه وهه
راپاروې راپسې ځله بلا
ستا د نظره هسې نه یرېدم
ما دې په سترگو کې لیدله بلا
ما مېخانې ته سهې نه بوتللي
ما دې د سره پاسوله بلا
زه د حالاتو جبر شل نه کړمه
په ما پرېوتې ده څه بله بلا
که دجانان د سوري لري لارم
خوځي مې نه د زړه د تله بلا

صابره! څوک د چا بلا څه کوي
د هر چا خپل غمونه خپله بلا.

هغه زخم

هغه زخم
چې په کوم زخم کې ته وي
ستا نامه وه
ستا قيصه وه
ستا د مينې تماشه وه
هنگامه وه
خړيکې خړيکې وو پرهر وو
خوږېده به
خڅېده به
خړيکې خړيکې
خاخکي خاخکي
هغه زخم
چې په کوم زخم کې ته وي
ستا قيصه وه
ته خبر يې

هغه زخم اوس ورغلی
هغه زخم مې گندلی
په دردونو
د دودونو په تارونو
د گلونو په رگونو
هغه زخم
چې په کوم زخم کې ته وې
ستا په نوم وو
ټولو خلقو ته معلوم وو
هغه زخم داسې وړک شو
چې په سترگو لیدی نه شي
هن! په گوتو معلومېږي
چې لاس وروړې خوږېږي
خو چې ته گوتې ورنه وړې
گنې بیا راتازه کېږي
وینې کېږي
پرهر کېږي.

پيا به راشي

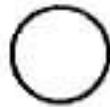
په خبر راغلي
ستري مه شي
څنگه راغلي؟
په خبر راغلي
په موده
په زمانه پس
چا درياد كړم
كه درياد شوم
كه دې ياد وي
ستا خو هېر وم
ته خو ورك وي
په دنيا كې
د دنيا په رنگينو كې
په رنگينو ورځو شپو كې
ناوزگار وي

څنگ وزگار شوي
 په موده په زمانه پس
 د دنيا په پته پوي شوي
 ژوند دې وليد
 ځان دې وليد
 خپل قسمت درته معلوم شو
 زه درياد شوم
 ما له راغلي
 خو په داسې وخت کې رجلي
 چې زه هغه پاتې نه يم
 په رښتيا هغسې نه يم
 چې کوم زه تا پېژندمه
 هغه زه زما نه ورك دى
 زما زړه زما نه ورك دى
 لېونى درپسې گرځم
 په رڼا کې
 په تيارو کې
 په بازار کې
 په کوڅو کې
 په نشو په تماشو کې

هغه زه چرته کې گورم
 هغه زړه چرته کې گورم
 سروهلی
 بروهلی
 لېونی ورپسې گرځم
 که مې وموند
 نو وعده ده
 هغه وخت به دې خبر کړم
 که دې زړه وو
 که وزگار وي
 که راتلی شوي
 بيا به راشي
 چې زاړه وختونه یاد کړو
 خپل خواږه یادونه یاد کړو

د خلقو د شکونو د وهمونو چې یربېرې
 بس مه راځه چې نه درځم چې نه کېږي خبره
 د مینې لېونی خه گمگار د زمانې وي
 خبر یې چې په ښکلو پسې څه کېږي خبرې؟

وايه كه نه حال شه دى؟
وخته د يار خيال شه دى؟

دى بنايست ته عقل شه
دى مستى ته تال شه دى؟
زړه كه سمندر نه كړي
نور د عشق مجال شه دى؟
ستا د بنو غشو ته
زغره شه ده پال شه دى
تا انتظار شه كړي
ستا وعدي ته كال شه دى
خوك مې په دې پوهه كړي
هجر د وصال شه دى؟

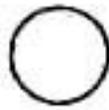
ستا نه به توبه كړمه
دا دې په ما خيال شه دى؟

ميينې ته درانه گورم
هر بنكلي ته بڼه گورم

مه كوه يربرمه
سترگو ته دې نه گورم
ستا دسترگو سوي يم
خم چرته اوبه گورم
خپل پرهرته وگورم
ستا د حياسره گورم
ستا د بڼو بداخلم
زور به د خپل زړه گورم
خدای شته چې خدای ومنم
تاته چې سم وگورم

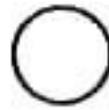
ته او زما خوا نيول
دا څه وينم څه گورم؟

بنه وایو د زره وایو
یو بل ته چي څه وایو

یو بل ته په سترگو کي
هرڅه هرڅه وایو
هسي په مور بنه لگي
هسي درته بنه وایو
ستا مينه په سترگو کي
حسن ته لېمه وایو
ځان ته په سندرو کي
ستا ويلي ووايو
تا کله الفت کړي
حسنه! څه به نه وایو

بينه چي محکمه شي
دا حال به هله وایو.

چې نشه شم چې نشه شي
خومره بڼه شم، خومره بڼه شي

خو چې تاته مخامخ شم
تمامي وجود مې زړه شي

خوري زلفې خواله راشي
جهراني مې يو په دوه شي

هله لاس مې په زړه کېږده
چې د خانه دې زړه بڼه شي

راشه هله شپه په تلو ده
هسې نه چې ډيوه مړه شي

چې نشه خومره ترخېږي
ستا لهجه دومره خوږه شي

زمور لوی لوی ارمانونه
 زمور سترگو کې اوبه شي

چې د بنکلو بوسه واخلي
 د سړي ايمان تازه شي

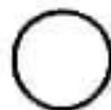
د دنيا ستړي غمونه
 د **صابر** سره دمه شي

هغه شپه په هغه ځای
 هرڅه وو خوته نه وې
 تاته که دنيا څه وې
 ماته خلقو څه نه وې

حسن چې بې سره شي
 خپل لېوني ووژني
 ستا هره ادا د مرګ
 هسې مې خدای نه وژني

ستا لیده هم حادثه ده
خود نه لیدونه بنه ده

په توده غېږ کې مې واخله
زندګي یخه څله ده

ستا دیاد په تاریې ترم
ژوند ساعت دی که لمحہ ده

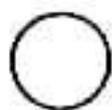
که رانغلې څه به کېږي
باران راغی ډیوه مړه ده

په سازونو کې ساه نه شته
د سندرو ادې مړه ده

د بلا غمونو خلاص شوم
ستا په غم کې خو مې بڼه ده

مینه د ویره خو مې پوه کړه
چې د ژوند فلسفه څه ده؟

د یار غمه پروا مه کړه
د **صابر** حوصله بڼه ده.

بنه لگي خواږه لگي
ستا کاته په زړه لگي

دا کاته دې هېر مه شه
دا تا سره بنه لگي
ستا په وعده څه باور
ستا په وعده څه لگي
ته او په رښتيا مينه
دا دروغ مې نه لگي
عشق لکه د بنگ لوی
کله کله ولگي
هغه سړی هغسې
هسې په ما بنه لگي

دا د محبت نشه
کفر شي هله لگي

نن چي د چا هېڅ نه دی
هغه سبا هېڅ نه دی

زه چي د چا هرڅه يم
هغه زما هېڅ نه دی

زړه چي ټول يې هرڅه وي
خور چي شي بيا هېڅ نه دی

خدايه په دې کلي کې
هېڅوک د چا هېڅ نه دی

دغه یو خو وورځې ژوند
دا په دنیا هېڅ نه دی

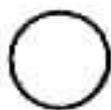
اوس د رقیبانو زور
ستا په دعا هېڅ نه دی

غرونه غرونه غم د ژوند
عشقه په تا هېڅ نه دی

هسې چې بې حسه شي
حسن خو بیا هېڅ نه دی

هغه چې وی هرڅه زه
هغه رښتیا هېڅ نه دی.

عشق کوو پښتو کوو
ژوند د لېونو کوو

سوي د بناست په اور
لويې په لمبو کوو

خو چرته د زړه په سر
سوری د بنو کوو

زړونه مو زخمونه شو
ذکر د سپرلو کوو

غبرگ شو مازیگر او یاد
غم چرته د څښو کوو

مينه كه رښتيا نه كړو
خه به په ځوانو كوو

اوس خو چې هر چرته يو
غم ددې كوڅو كوو

ستانه صبرومه زړه
ځان سره پښتو كوو

خه صابره خلق يو
صبر په وعدو كوو

چې مينه وپېژني
ما به هله پېژني

تا مينه څه كړې ده
ته مينه څه پېژني
ته د چا زړه ته گوري
ته د چا زړه پېژني
داسې هوښيار شوو خلق
څوك به ونه پېژني
كه مېخاني ته لارې
دنيا به وپېژني
ځان به ترې څنگ ساتمه
ته خپل كاته پېژني

ستا مين ستا لېونې
ته **صابر** بڼه پېژني

خه خواږه کاته کوي
مينې ته مې زړه کوي

خه د قهر اور کري
خه د غضب تله کوي

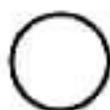
عشق او صبر اور اوبه
هېڅ کوزاره نه کوي

ستا په غم غني زړونه
نور غمونه خه کوي

هر پرهر مې هغسې
اور کوي اوبه کوي

خه هغه يو بنکلی به
چا چا سره بڼه کوي

هر څوک خو **صايد** نه وي
هر څوک بنکلي خه کوي.

دلته مينه کفر دی

دلته مينه نه کېږي

دلته په زخمونو کې

درد کېږي اوبه کېږي

هرڅه غريو نيولي دي

خدای خبر چې څه کېږي

هرڅه ستا دمخه دي

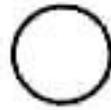
څه چې کېږي بڼه کېږي

اوس زما د عشق قيصې

ستاسو په کاله کېږي

مه راځه چې نه راځې

سوال زما نه، نه کېږي.

اورم چي سپرلي راڻي
بنڪاري چي ساقي راڻي

موڊ د محبت د بنار
موڊ له زندگي راڻي
بنڪاري چي راتلونڪي ده
مزڪه خوزي ڇي راڻي
عقله مبارك دي شه
ڄان سره دي وڀي راڻي
دا گودر په تا اباد
تاله لپوني راڻي
زړونه يي د ڪانو دي
تا ويني ژوندي راڻي
دا د زړونو لوبو دي
دي ڪي تباهي راڻي
ستا د ڪلي ڊهر خلق
ستا ذکر ڪوي راڻي

عشق داسې په نخښه کړم
 غم چې چرتنه وي راځي
 وار وکره لږ صبر شه
 غمه خوشحالي راځي
 خاورې به يو مړه به يو
 ښکلي چې راځي راځي
 مينه کمېدونکې ده
 ژوند کې څه کمې راځي

دلته کې **صابد مين**
 دلته خو که مري راځي.

څه خواږه خواږه گوري
 وژني مې چې مړه گوري
 سترگو ته دې ووايه
 نور دې ماته نه گوري.

خون به مې واخلي قاتلاني به شي
 زلفې دې مه سموه وړانې به شي
 په آينه کې سترگې مه توره
 خان ته به وگوري حېراني به شي
 زموږ وعده د بنکلو خمې نه دي
 چې رنگ به وړوي ارزاني به شي
 د محبت خواري دې هېره مه شه
 لارې که گراني دي آساني به شي
 ستا د بنا بست تخم به نه ورکوي
 د زړونو زمکې دې ودانې به شي
 بلا دې واخلم زلفې مه خوړوه
 بلا به واخلي بلاکاني به شي
 د تورو سترگو دروغژني قيصي
 صابره مه سپينوه گراني به شي

